

ບົດລາຍງານສິດທິມະນຸດຂອງລາວ ປີ 2017

ບົດສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ ລາວ (ສປປ ລາວ) ປົກຄອງໂດຍພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ (LPRP). ການເລືອກຕັ້ງສະພາແຫ່ງຊາດທີ່ຜ່ານມາທີ່ຈັດຂຶ້ນໃນເດືອນ ມີນາ ປີ 2016 ບໍ່ມີຄວາມເສລີພາບ ແລະ ຍຸຕິທໍາ. LPRP ໄດ້ຄັດເລືອກຜູ້ສະໝັກທັງໝົດ ແລະ ການເລືອກຕັ້ງແມ່ນຈໍາເປັນສໍາລັບພົນລະເມືອງທັງໝົດ. ພາຍຫຼັງການເລືອກຕັ້ງສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້ອະນຸມັດ ທ່ານ ທອງລຸນ ສີສຸລິດ ເປັນນາຍົກລັດຖະມົນຕີຄົນໃໝ່.

ອໍານາດການປົກຄອງພົນລະເຮືອນໄດ້ຮັກສາລະດັບການຄຸ້ມຄອງກອງກໍາລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຢ່າງມີປະສິດທິພາບ

ບັນຫາສິດທິມະນຸດທີ່ພື້ນເດັ່ນລວມມີ: ຂະບວນການທີ່ຄົບຖ້ວນ ລວມທັງການຈັບກຸມ, ການຄຸມຂັງ ແລະ ການລົງໂທດຂອງລັດຖະບານແບບລໍາພັງໃຈ; ການລ່ວງລະເມີດຂອງລັດຖະບານກ່ຽວກັບສິດທິສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ເສລີພາບໃນການປາກເວົ້າ, ການອອກຂ່າວ, ການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ການສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມ; ການປະຕິເສດຄວາມສາມາດຂອງພົນລະເຮືອນທີ່ຈະເລືອກເອົາລັດຖະບານຂອງພວກເຂົາ; ການຄ້າມະນຸດ; ແລະ ຂໍ້ຈໍາກັດກ່ຽວກັບສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ, ລວມທັງການບໍ່ສາມາດສ້າງສະຫະພັນແຮງງານ ທີ່ເປັນເອກະລາດທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ.

ລັດຖະບານບໍ່ເອົາຜິດ ຫຼື ລົງໂທດພະນັກງານລັດຖະບານຜູ້ທີ່ລ່ວງລະເມີດ, ຕໍາຫຼວດ ແລະ ກອງກໍາລັງ ຄວາມໝັ້ນຄົງໄດ້ລະເມີດສິດທິມະນຸດຢ່າງບໍ່ມີຄວາມຜິດ.

ພາກທີ 1 ການເຄົາລົບນັບຖືສິດຄົບຖ້ວນຂອງບຸກຄົນ, ລວມທັງສິດເສລີພາບຈາກ:

ກ. ການຂ້າໂດຍລໍາພັງໃຈ ແລະ ການຂ້າອື່ນໆ ແບບຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ໂດຍມີແຮງຈູງໃຈຈາກການເມືອງ

ບໍ່ມີລາຍງານທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືວ່າລັດຖະບານ ຫຼື ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຕົນໄດ້ມີການຂ້າໂດຍລໍາພັງໃຈ ຫຼື ຜິດກົດໝາຍ.

ຂ. ການຫາຍສາບສູນ

ບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບການຫາຍສາບສູນໃດໆໂດຍ ຫຼື ໂຕແທນເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານ.

ຍັງບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນຄະດີລັກພາຕົວຂອງ ທ່ານ ສິມບັດ ສິມພອນ ປີ 2012, ຜູ້ນໍາອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມທີ່ໂດດເດັ່ນ ແລະ ອະດີດຜູ້ກໍ່ຕັ້ງສູນການຝຶກອົບຮົມທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກໍາໄລ, ທີ່ຖືກລັກພາຕົວໂດຍບຸກຄົນທີ່ຢູ່ນອກເຄື່ອງແບບ ພາຍຫຼັງຕໍາຫຼວດຈະລາຈອນ ຍຸດລິດຂອງລາວໃນລັກສະນະທີ່ມີການກະກຽມລ່ວງໜ້າ ຢູ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ. ລັດຖະບານໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບບ່ອນຢູ່ຂອງລາວ ແລະ ອ້າງວ່າການສືບສວນຂອງຕົນກໍາລັງສືບຕໍ່ດໍາເນີນງານ.

ຄ. ການທໍລະມານ ແລະ ການປະຕິບັດ ຫຼື ການລົງໂທດອື່ນໆທີ່ໂຫດຮ້າຍປ່າເຖືອນ ບໍ່ມີມະນຸດສະຍະທໍາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເຊື່ອມເສຍກຽກ

ລັດຖະທໍາມະນູນ ແລະ/ຫຼື ກົດໝາຍຫ້າມການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ມີລາຍງານວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານໄດ້ນໍາໃຊ້ມາດຕະການດັ່ງກ່າວ.

ສະພາບເງື່ອນໄຂຂອງຄຸກ ແລະ ສະຖານຄຸມຂັງສະພາບເງື່ອນໄຂຂອງຄຸກ ແລະ ສະຖານຄຸມຂັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຢູ່ໃນບາງຄຸກແມ່ນມີຄວາມຮຸນແຮງເນື່ອງຈາກການສະໜອງອາຫານມີໜ້ອຍ, ແອອັດເກີນໄປ ແລະ ການດູແລທາງການແພດບໍ່ພຽງພໍ. ສະພາບເງື່ອນໄຂທາງດ້ານຮ່າງກາຍ: ຍ້ອນສະພາບຄວາມແອອັດ. ບາງຄຸກມີລາຍງານວ່າໄດ້ຖືກຈັດເຍົາວະຊົນຢູ່ຮ່ວມກັບຜູ້ໃຫຍ່, ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີສະຖິຕິຢ່າງເປັນທາງການ ຫຼື ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ກ່ຽວກັບປະຊາກອນທົ່ວໄປ ຫຼື ເພດຂອງນັກໂທດທົ່ວປະເທດ. ບໍ່ມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບອັດຕາການເສຍຊີວິດໃນຄຸກ ຫຼືສູນກາງການຄຸມຂັງກ່ອນໜ້ານີ້. ອາຫານມີບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ສະມາຊິກຄອບຄົວໄດ້ຮັບຜິດຊອບໃນການເອົາອາຫານມາໃຫ້ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນຄຸກ. ບາງຄຸກຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ນັກໂທດໃຊ້ເງິນຄືນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງອາຫານກິນໃນລະຫວ່າງການຖືກຄຸມຂັງໃນການປ່ອຍຕົວ. ນັກໂທດໃນສະຖານທີ່ຂະໜາດໃຫຍ່ໃນນະຄອນຫຼວງ ໂດຍທົ່ວໄປແມ່ນດີກວ່ານັກໂທດທີ່ຢູ່ໃນຄຸກຂະໜາດນ້ອຍຕ່າງແຂວງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຄຸກຈຳນວນຫຼາຍມີຄລິນິກຈຳນວນໜຶ່ງ, ຕາມປົກກະຕິມີແພດ ຫຼື ພະຍາບານທີ່ເປັນພະນັກງານພາຍໃນ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທາງການແພດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຂາດແຄນ. ນັກໂທດເຂົ້າເຖິງພຽງແຕ່ການດູແລດ້ານການປິ່ນປົວຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ການປິ່ນປົວພະຍາດທີ່ຮ້າຍແຮງແມ່ນບໍ່ມີ. ຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນຄຸກແຂວງວຽງຈັນມີຄລິນິກທີ່ມີຕຽງນອນສຳລັບ 4 ຄົນ ແລະ ພະນັກງານສາມຄົນຕໍ່ 700 ຄົນ. ນັກໂທດໄດ້ຮັບການສັກຢາຢ້ອງກັນເມື່ອມາຮອດ; ຖ້າເຈັບປ່ວຍ, ພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍຢາປົວພະຍາດທີ່ຈຳເປັນ. ໃນບາງສະຖານທີ່ນັກໂທດສາມາດຈັດການປິ່ນປົວໃນໂຮງໝໍຕໍາຫຼວດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ສິ່ງນັກໂທດໄປໂຮງໝໍໃນກໍລະນີສຸກເສີນ.

ການບໍລິຫານ: ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຕິດຕາມກວດກາສະພາບເງື່ອນໄຂຂອງຄຸກ ແລະ ສະຖານຄຸມຂັງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກໂທດ ແລະ ຜູ້ຖືກກັກອິດສະລະພາບ ທີ່ຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກເຖິງອຳນາດການປົກຄອງໂດຍບໍ່ມີການກວດສອບ ແລະ ຮ້ອງຂໍການສືບສວນກ່ຽວກັບການກ່າວຫາກ່ຽວກັບສະພາບເງື່ອນໄຂທີ່ຜິດຕໍ່ມະນຸດສະຍະທຳ, ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບນັກໂທດ, ຜູ້ຖືກຄຸມຂັງ ຫຼື ສະມາຊິກຄອບຄົວຍື່ນຄຳຮ້ອງດັ່ງກ່າວເນື່ອງຈາກຄວາມຍ້ານກົວຕໍ່ກັບສະພາບເງື່ອນໄຂສະຖານຄຸມຂັງທີ່ບໍ່ດີ. ໃນລະຫວ່າງເດືອນຕຸລາ 16 ພະຈິກ 2017 ໃນວາລະກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດຂອງລາວ, ຄະນະກຳມະການຍຸຕິທຳ ຍົກບັນຫານີ້ຂຶ້ນ - ແລະ ທ່ານປະທານສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ໄດ້ຍອມຮັບເອົາຄວາມກັງວົນໃຈ ກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂໃນຄຸກ ແລະ ສະຖານຄຸມຂັງທີ່ເຊື່ອມໂຊມລົງ, ລວມທັງນັກໂທດທີ່ແອອັດ ແລະ ການຄຸມຂັງຜູ້ຖືກຫາ ໄປຄຽງຄູ່ກັບອາດຊະຍາກອນທີ່ຖືກຕັດສິນຄວາມຜິດ.

ບໍ່ມີຜູ້ພິພາກສາເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນນາມຂອງນັກໂທດ ແລະ ຜູ້ຖືກຄຸມຂັງ. ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຄຸກວາງນະໂຍບາຍການຢ້ຽມຢາມໃນຄຸກ. ສະມາຊິກຄອບຄົວໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວໄດ້ເຂົ້າເຖິງນັກໂທດ ແລະ ຜູ້ຖືກຈັບ 1 ຄັ້ງຕໍ່ເດືອນ. ນັກໂທດ ແລະ ຜູ້ຖືກກັກບໍລິເວນສາມາດນັບຖືບາງສາດສະໜາ, ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ສະໜອງສະຖານທີ່ໃດໆ.

ການຕິດຕາມກວດກາແບບເອກະລາດ: ພະນັກງານຂອງລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຕິດຕາມກວດກາແບບເອກະລາດຢ່າງເປັນປົກກະຕິກ່ຽວກັບສະພາບເງື່ອນໄຂຂອງຄຸກ. ໃນລະຫວ່າງວັນທີ 18 ມິຖຸນາ, ການສືບທະນາກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດຂອງ ສປປ ລາວ, ອິດສະຕຣາລີ, ນັກການທູດອິດສະຕຣາລີ ແລະ ເອີຣົບ, ໄດ້ຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຢ້ຽມຢາມພຽງແຕ່ຄຸກບ່ອນທີ່ນັກໂທດຕ່າງປະເທດອາໄສຢູ່ ແລະ ສູນຄຸມຂັງປິ່ນປົວພະຍາດຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ.

ງ. ການຈັບກຸມ ແລະ ຄຸມຂັງໂດຍລຳພັງໃຈ

ກົດໝາຍທ້າມການຈັບກຸມ ແລະ ການຄຸມຂັງໂດຍລຳພັງໃຈ, ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານບາງຄົນບໍ່ໄດ້ເຄົາລົບຂໍ້ກຳນົດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການຈັບກຸມ ແລະ ຄຸມຂັງແມ່ນປະຕິບັດຕາມລຳພັງໃຈຕົນເອງ.

ບົດບາດຂອງຕຳຫຼວດ ແລະ ເຄື່ອງມືຄວາມປອດໄພ

ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ຮັກສາຄວາມປອດໄພພາຍໃນ ແຕ່ແບ່ງປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບພາຍນອກກັບກອງກຳລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຂອງກະຊວງປ້ອງກັນປະເທດ ແລະ ກັບ LPRP ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນຂອງ LPRP. ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ກວດເບິ່ງທ້ອງຖິ່ນ, ການຈະລາຈອນ, ກວດຄົນເຂົ້າເມືອງ, ຕຳຫຼວດປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ຕຳຫຼວດບ້ານ, ແລະ ໜ່ວຍງານຕຳຫຼວດປະກອບອາວຸດອື່ນໆ. ກຳລັງປະກອບອາວຸດມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຮັກສາຄວາມປອດໄພພາຍໃນປະເທດ, ລວມທັງການຕໍ່ສູ້ຕ້ານການກໍ່ການຮ້າຍ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ກັນ.

ການບໍ່ຕ້ອງຮັບໂທດຍັງຄົງເປັນບັນຫາ; ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບໍ່ມີສະຖິຕິກ່ຽວກັບອັດຕາການເກີດຂຶ້ນ. ກົມກວດກາ, ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ມີກ່ອງຄຳເຫັນການຮ້ອງຮຽນຕ່າງໆທົ່ວປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ພົນລະເມືອງສາມາດຍິ້ມຄຳຮ້ອງທຸກເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ແຕ່ສະຖິຕິກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ບໍ່ຖືກເຜີຍແຜ່ໃນສາທາລະນະ. ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ການຂົ່ມເຫັງໂດຍກຳລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ວ່າມີ ຫຼື ບໍ່ມີ. ບໍ່ມີການກະທຳທີ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໂດຍລັດຖະບານ ເພື່ອຝຶກອົບຮົມກຳລັງຮັກສາຄວາມປອດໄພໃນການນັບຖືສິດທິມະນຸດ.

ຂັ້ນຕອນການຈັບກຸມ ແລະ ການປະຕິບັດກັບຜູ້ຖືກຄຸມຂັງ

ທັງຕຳຫຼວດ ແລະ ກຳລັງທະຫານມີອຳນາດຈັບກຸມ, ເຖິງແມ່ນວ່າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວມີພຽງແຕ່ຕຳຫຼວດໃຊ້ອຳນາດໄດ້ເທົ່ານັ້ນ. ກົດໝາຍໃຫ້ສິດຜູ້ຖືກຄຸມຂັງໃນການຕັດສິນໃຈຢ່າງວ່ອງໄວ ໃນການກຳນົດກົດໝາຍຂອງການຄຸມຂັງຂອງພວກເຂົາ. ກົດໝາຍຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອຳນາດການແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຖືກກ່າວຫາຕໍ່ກັບພວກເຂົາ ແລະ ແຈ້ງຕໍ່ກັບການຈັບກຸມຂອງພວກເຂົາພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ, ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນແຂວງຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ມີລະບົບການປະກັນຕົວ, ແຕ່ວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປະຕິບັດລະບົບດັ່ງກ່າວໂດຍລຳພັງໃຈ. ມີຂັ້ນຕອນສຳລັບການຈັບກຸມຜູ້ຖືກຄຸມຂັງຢູ່ເຮືອນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສຳລັບເຫດຜົນທາງດ້ານສຸຂະພາບ, ແລະ ມີບົດລາຍງານຂອງນັກໂທດທີ່ຖືກຈັບກຸມຢູ່ເຮືອນ. ກົດໝາຍໃຫ້ສິດບຸກຄົນທີ່ຖືກຈັບກຸມ ຫຼື ຖືກຄຸມຂັງ ໃຫ້ມີຕາງໜ້າທາງດ້ານກົດໝາຍຕາມການຮ້ອງຂໍ. ບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບນັກໂທດທີ່ຖືກຂາດການຕິດຕໍ່.

ການຈັບຕົວໂດຍລຳພັງໃຈ: ຕຳຫຼວດສືບຕໍ່ມີອິດສະລະຢ່າງກ້ວາງຂວາງໃນການຈັບກຸມ, ອີງຕາມກົດໝາຍທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຈັບກຸມບໍ່ມີເຫດຜົນໃນກໍລະນີສຸກເສີນ. ໄດ້ມີລາຍງານວ່າຕຳຫຼວດ ໄດ້ໃຊ້ການຂົ່ມຂູ່ ໃນການຈັບກຸມເປັນວິທີທີ່ຈະຂົ່ມຂູ່ບຸກຄົນ ຫຼື ເອີ້ນຄຳສິນບິນ.

ໃນບາງຄັ້ງເຈົ້າໜ້າທີ່ຈັບກຸມນັກໂທດ ຫຼັງຈາກ ພວກເຂົາສຳເລັດການໃຊ້ໂທດຂອງຕົນແລ້ວ, ໂດຍສະເພາະຖ້ານັກໂທດບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າປັບໄໝຂອງສານ. ໃນບາງກໍລະນີເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປ່ອຍຕົວນັກໂທດ ຖ້າພວກເຂົາຕົກລົງທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າປັບໄໝພາຍຫຼັງການປ່ອຍຕົວຂອງພວກເຂົາ. ລັດຖະບານບາງຄັ້ງໄດ້ປ່ອຍຕົວຜູ້ທີ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດທາງອາຊະຍາກຳທີ່ບໍ່ຮ້າຍແຮງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຈຳຄຸກພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ, ຜູ້ຕາງໜ້າອົງການກົດໝາຍໄດ້ຮຽກຮ້ອງ

ໃຫ້ອົງການພິພາກສາສືບສວນ ກ່ຽວກັບການຈັບກຸມໂດຍບໍ່ມີໝາຍສານໂດຍຕໍາຫຼວດທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ກໍລະນີທີ່ຜູ້ພິພາກສາບໍ່ປະຕິບັດຕາມຕົວຈິງ.

ການກັກຂັງກ່ອນການພິຈາລະນາຄະດີ: ກົດໝາຍຈຳກັດການຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ມີການພິຈາລະນາຄະດີເປັນເວລາໜຶ່ງປີ. ໄລຍະເວລາຂອງການຖືກຄຸມຂັງ ໂດຍບໍ່ມີການພິຈາລະນາຄະດີ ຫຼື ຄ່າບໍລິການຢ່າງເປັນທາງການແມ່ນຈຳກັດໃຫ້ໜຶ່ງປີ. ຫ້ອງການໄອຍະການພົນລະເຮືອນໄດ້ລາຍງານວ່າ ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ເອົານັກໂທດທັງໝົດໄປສືບສວນພາຍໃນຂອບເຂດກຳນົດເວລາໜຶ່ງປີ ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການ. ຫ້ອງການຂອງໄອຍະການທົ່ວໄປຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ຕໍາຫຼວດຈັບຕົວຜູ້ຕ້ອງສົງໄສທີ່ຍັງສືບຕໍ່ສົງໄສ. ໄດ້ໃຫ້ການອະນຸຍາດໃນໄລຍະສາມເດືອນ ແລະ ຕໍາຫຼວດຕ້ອງປ່ອຍຕົວຜູ້ຕ້ອງສົງໄສ ຫຼັງຈາກຈຳຄຸກທີ່ສູງສຸດໜຶ່ງປີ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ມີຫຼັກຖານພຽງພໍໃນການຮ້ອງຟ້ອງ.

ຈ. ການປະຕິເສດການສອບສວນຄວາມຍຸດຕິທຳຕໍ່ສາທາລະນະ

ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ອຳນາດທາງຕຸລາການມີຄວາມເປັນເອກະລາດ, ແຕ່ວ່າການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ແລະ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ໂດຍບໍ່ມີໂທດແມ່ນຍັງເປັນບັນຫາ. ຜູ້ພິພາກສາບາງຄົນໄດ້ຖືກລາຍງານວ່າໄດ້ຮັບສິນບິນ. ສະພາແຫ່ງຊາດອາດຈະເອົາຜູ້ພິພາກສາອອກຈາກວຽກຍ້ອນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະກາດການຍົກຍ້າຍຜູ້ກະທຳດັ່ງກ່າວໃນປີນີ້. ກອບກົດໝາຍອະນຸຍາດການໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານການສູ້ຄະດີ, ການທົບທວນກ່ຽວກັບການພິສູດ ແລະ ການສົມມຸດຖານວ່າເປັນຄວາມບໍລິສຸດ. ເຖິງວ່າຈະມີຂໍ້ກຳນົດເຫຼົ່ານີ້, ປະເທດຍັງກຳລັງພັດທະນາລະບົບຍຸຕິທຳຢ່າງເປັນທາງການ. ຜູ້ພິພາກສາມັກຕັດສິນວ່າມີຄວາມຜິດ ຫຼື ບໍລິສຸດກ່ອນການພິຈາລະນາຄະດີ, ໂດຍອີງໃສ່ການຕັດສິນຂອງພວກເຂົາຕາມ ລາຍງານການສືບສວນຂອງຕໍາຫຼວດ ຫຼື ໄອຍະການ. ນະໂຍບາຍທີ່ນຳໃຊ້ ແລະ ນຳໃຊ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງຍັງສືບຕໍ່ເປັນ "ນະໂຍບາຍບ້ານສາມັກຄີ" ຫຼື "ນະໂຍບາຍບ້ານປອດຄະດີ", ເຊິ່ງບໍ່ຊຸກຍູ້ບ້ານໃຫ້ອ້າງອີງຄະດີຕ່າງໆເຖິງ ລະບົບຍຸຕິທຳຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ເປັນສິ່ງຈູງໃຈໃຫ້ນາຍບ້ານ ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງພາຍໃນຫົວໜ່ວຍໄກ່ແກ່ຍຂັ້ນບ້ານ. ນາຍບ້ານບໍ່ແມ່ນທະນາຍຄວາມ ຫຼື ຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ.

ຂັ້ນຕອນການພິຈາລະນາຄະດີ

ກົດໝາຍໃຫ້ສິດທິໃນການພິຈາລະນາຄະດີທີ່ຍຸດຕິທຳ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຕໍ່ສາທາລະນະ, ເຖິງແມ່ນວ່າສານປະຊາຊົນບໍ່ຮັກສາສິດທິນີ້ສະເໝີໄປ. ກົດໝາຍໃຫ້ຜູ້ຖືກ ຫາສົມມຸດຕິຖານຂອງຄວາມບໍລິສຸດ. ການພິຈາລະນາຄະດີໃຫຍ່, ລວມທັງການພິຈາລະນາຄະດີອາຍາ, ແມ່ນການກວດສອບຫຼັກຖານສຸດຕິິນຕໍ່ຂອງຜູ້ຖືກ ຫາ ແລະ ການກວດຄືນຫຼັກຖານ. ຜູ້ຖືກ ຫາບໍ່ມີສິດທາງດ້ານກົດໝາຍທີ່ຈະຮູ້ທັນທີທັນໃດ ແລະ ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບບັນດາຂໍ້ກ່າວຫາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ວ່າກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງສະໜອງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບສິດທິຂອງພວກເຂົາ. ການພິຈາລະນາຄະດີແມ່ນເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະ, ຍົກເວັ້ນສຳລັບບັນດາຄະດີກ່ຽວຂ້ອງກັບກົດໝາຍຄອບຄົວ ຫຼື ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມປອດໄພແຫ່ງຊາດ, ຄວາມລັບຂອງລັດ ຫຼື ເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 16 ປີ.

ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ສິດຈຳເລີຍ ໃນການປົກປ້ອງຕົນເອງດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງທະນາຍຄວາມ ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນ, ແຕ່ຍັງຂາດແຄນທະນາຍຄວາມທີ່ມີຄຸນວຸດທິ. ບາງຄັ້ງທະນາຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບບັນດາຄະດີທີ່ຮ້າຍແຮງຍ້ອນຄວາມຍ້ານກົວຈາກການຕອບໂຕ້ ໂດຍອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ. ທະນາຍຄວາມສາມາດເປັນຕົວແທນໃນເວລາການພິຈາລະນາຄະດີ, ແຕ່ວ່າບົດບາດຂອງທະນາຍມີລັກສະນະທາງອ້ອມເຊັ່ນ: ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານຜ່ອນຜັນການຕັດສິນ ຫຼື

ຂໍອຸທອນດ້ານວິຊາການ, ບໍ່ໄດ້ແຍ້ງກັບຫຼັກຖານຂອງກໍລະນີ, ທ້າທາຍຫຼັກຖານ, ຫຼື ເພີ່ມການປົກປ້ອງລູກຄວາມຢ່າງຈິງຈັງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ທະນາຍຝ່າຍຈໍາເລີຍ ດ້ວຍງົບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດຖະບານ ສະເພາະບັນດາຄະດີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກນ້ອຍ, ບັນດາຄະດີທີ່ສົ່ງຜົນເຖິງການຈໍາລຸກຕະຫຼອດຊີວິດ ຫຼືປະຫານຊີວິດ ແລະ ຄະດີທີ່ພິຈາລະນາເປັນພິເສດເຊັ່ນ: ຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນຕ່າງປະເທດບໍ່ມີສິດທາງກົດໝາຍໃນການໄດ້ຮັບເວລາ ແລະ ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກຢ່າງພຽງພໍໃນການກະກຽມການປ້ອງກັນ.

ລັດຖະບານອະນຸຍາດໃຫ້ນາຍແປພາສາໃຫ້ຄໍາອະທິບາຍກ່ຽວກັບກົດໝາຍ ແລະ ສິດຂອງຜູ້ຖືກຫາຕໍ່ພົນລະເມືອງທີ່ເປັນຊົນເຜົ່າ ແລະ ຕ່າງປະເທດທີ່ບໍ່ສາມາດສື່ສານໃນພາສາລາວໄດ້. ຜູ້ແປພາສາໄດ້ຮັບການຊໍາລະໂດຍອີງໃສ່ລະບົບຄ່າທໍານຽມຂອງສານທີ່ສານຕັດສິນລົງໂທດຕໍ່ຈໍາເລີຍ.

ຜູ້ຖືກຫາອາດມີຜູ້ໃດໜຶ່ງຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາກະກຽມໃນກໍລະນີທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ສິ່ງກັບຄືນໃຫ້ພວກເຂົາໃນການພິຈາລະນາຄະດີ, ແຕ່ວ່າຈໍາເລີຍພຽງແຕ່ສາມາດນໍາສະເໜີການໄດ້ແຍ້ງປາກເປົ່າຕໍ່ການພິຈາລະນາຄະດີອາຍາເທົ່ານັ້ນ. ຈໍາເລີຍອາດຈະຖາມ, ນໍາສະເໜີພະຍານ ແລະ ນໍາສະເໜີຫຼັກຖານໃນນາມຕົນເອງ. ຈໍາເລີຍອາດຈະປະຕິເສດໃຫ້ການ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ບາງຄັ້ງໄດ້ນໍາໃຊ້ການລົງໂທດໜັກຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໃຫ້ການຮ່ວມມື.

ຈໍາເລີຍມີສິດທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກ່າວຫາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາມີສິດຂໍອຸທອນ, ແຕ່ໃນຄະດີແພ່ງເທົ່ານັ້ນ. ສານອຸທອນແມ່ນມີໜ້າທີ່ຕາມກົດໝາຍທີ່ຈະຕັດສິນຄະດີໃນ 45 ວັນນັບຈາກເວລາທີ່ໄດ້ຮັບການອຸທອນ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການອຸທອນມັກໃຊ້ເວລາດົນກວ່າຫົກເດືອນ ຫຼື ຍັງຄົງລໍຖ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.

ຄູ່ກໍລະນີອາດເລືອກສະມາຊິກສະພາທະນາຍຄວາມລາວ ເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ພວກເຂົາໃນການພິຈາລະນາຄະດີ. ສະພາທະນາຍຄວາມແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ເປັນເອກະລາດ ແຕ່ໄດ້ຮັບຄໍາແນະນໍາບາງຢ່າງຈາກກະຊວງຍຸຕິທໍາ. ສໍາລັບເຫດຜົນຫຼາຍຢ່າງ, ລວມທັງຄວາມຮູ້ສຶກທົ່ວໄປວ່າທະນາຍຄວາມ ບໍ່ສາມາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຕັດສິນຂອງສານ, ຈໍາເລີຍສ່ວນໃຫຍ່ເລືອກທີ່ຈະບໍ່ມີທະນາຍຄວາມຫຼືຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ. ລັດຖະບານໄດ້ພະຍາຍາມຝຶກອົບຮົມທະນາຍຄວາມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ປັບປຸງຫຼັກສູດການສຶກສາຢູ່ໃນຄະນະວິຊາກົດໝາຍຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ. ໃນປີ 2016, ມີນັກຮຽນ 172 ຄົນເຂົ້າຮ່ວມຫຼັກສູດໄລຍະໜຶ່ງປີ ແລະ 166 ຄົນເຂົ້າຮຽນໃໝ່ໃນປີນີ້.

ຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ທະນາຍຄວາມສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສະມາຊິກ LPRP. ສ່ວນໃຫຍ່ມີພຽງແຕ່ການຝຶກອົບຮົມທາງດ້ານກົດໝາຍຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ບາງສານເມືອງມີບາງເອກະສານອ້າງອີງໜ້ອຍຫຼາຍ ຫຼື ບໍ່ມີເພື່ອນໍາໃຊ້ເປັນແນວທາງ. ກໍາມະທິການກົດໝາຍຂອງສະພາແຫ່ງຊາດບາງຄັ້ງໄດ້ເບິ່ງຄືນການຕັດສິນ ຂອງສານປະຊາຊົນສູງສຸດເພື່ອຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງຄະດີກັບຄືນຫາສານ ຫຼື ຫ້ອງການໄອຍະການໃຫ້ເບິ່ງຄືນ ໃນກໍລະນີ ກໍາມະທິການເຊື່ອວ່າ ສານໄດ້ຕັດສິນໃຈບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ນັກໂທດ ແລະ ຜູ້ຖືກຄຸມຂັງທີ່ຕ້ອງໂທດດ້ານການເມືອງ

ບໍ່ມີສະຖິຕິຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ການຄາດຄະເນທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ກ່ຽວກັບຈໍານວນນັກໂທດທາງການເມືອງ ແຕ່ລັດຖະບານໄດ້ຍືນຍັນວ່າ ນັກໂທດທາງການເມືອງມີສາມຄົນ. ສານອາຍາໄດ້ຕັດສິນໃນເດືອນມີນາ ທ້າວ ສິມພອນ ພິມມະສອນ, ທ້າວ ສຸກັນ ໃຈທາດ ແລະ ນາງ ລອດຄໍາ ທໍາມະວົງ ຈໍາລຸກເປັນເວລາ 20, 16 ແລະ 12 ປີຕາມລໍາດັບ ໃນຂໍ້ກ່າວຫາຕ່າງໆລວມ

ທັງ ການກະບົດຂາຍຊາດ, ການໂຄສະນາຕໍ່ຕ້ານລັດຖະບານ ແລະ ການຊຸມນຸມເພື່ອແນໃສ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ສະຫງົບ ໃນສັງຄົມ.

ຂັ້ນຕອນການຕັດສິນທາງແພ່ງ ແລະ ການແກ້ໄຂ

ກົດໝາຍໃຫ້ຄວາມເປັນເອກະລາດໃນການພິພາກສາໃນບັນຫາທາງແພ່ງ, ແຕ່ການບັງຄັບໃຊ້ຄໍາສັ່ງຂອງສານຍັງຄົງເປັນ ບັນຫາ. ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງອາດຈະຊອກຫາວິທີການແກ້ໄຂຄະດີ ໃນຄະດີລະເມີດສິດທິພົນລະເຮືອນ ຫຼື ທາງດ້ານ ການເມືອງ ໃນສານຄະດີອາຍາ ຫຼື ດໍາເນີນການແກ້ໄຂທາງບໍລິຫານຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ. ບຸກຄົນສາມາດຊອກຫາການ ແກ້ໄຂການລະເມີດສິດທິທາງສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທໍາໃນສານປະຊາຊົນ.

ສ. ການແຊກແຊງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຕໍ່ກັບສິດທິສ່ວນບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ບ້ານ, ຫຼື ການຕອບ

ກົດໝາຍໂດຍທົ່ວໄປທ້າມການກະທໍາດັ່ງກ່າວ, ລວມທັງຄວາມເປັນສ່ວນຕົວຂອງອີເມລ, ໂທລະສັບ ແລະ ການຕິດຕໍ່ ຜ່ານທາງເອເລັກໂຕຣນິກ, ແຕ່ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ໃຊ້ມາດຕະການຍົກເວັ້ນກົດໝາຍຄວາມປອດໄພໃນກໍລະນີທີ່ຮັບຮູ້ ວ່າມີໄພຂົ່ມຂູ່ດ້ານຄວາມປອດໄພ.

ກົດໝາຍທ້າມການຄົ້ນຫາ ແລະ ການຍຶດສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕໍາຫຼວດໄດ້ຮັບ ການອະນຸຍາດ ການຄົ້ນຫາຈາກໄອຍະການ ຫຼື ຄະນະຜູ້ພິພາກສາ, ແຕ່ຕໍາຫຼວດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດກ່ອນສະເໝີໄປ, ໂດຍ ສະເພາະໃນເຂດຊົນນະບົດ. ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຄວາມປອດໄພອະນຸຍາດໃຫ້ ລັດຖະບານຕິດຕາມກວດກາ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງບຸກຄົນ ແລະ ການສື່ສານສ່ວນບຸກຄົນ, ລວມທັງຜ່ານໂທລະສັບມືຖື ແລະ ອີເມວ (ເບິ່ງພາກ 2 ກ).

ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງພົນລະເມືອງ ຜ່ານເຄືອຂ່າຍການເຝົ້າລະວັງເຊິ່ງລວມມີຕໍາ ຫຼວດລັບ. ໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຕໍາຫຼວດໃນເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ດໍາເນີນການພາຍໃຕ້ນາຍບ້ານແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຕໍາຫຼວດທ້ອງຖິ່ນ, ແບ່ງປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຮັກສາຄໍາສັ່ງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ລາຍງານປະກົດການຫ ຍໍ້ຖ້ຳເຖິງຕໍາຫຼວດ. ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງ LPRP, ລວມທັງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ (LWU), ສູນກາງຊາວໜຸ່ມ ແລະ ແນວ ລາວສ້າງຊາດ, ຍັງໄດ້ຕິດຕາມກວດກາປະຊາຊົນ.

ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ພົນລະເມືອງແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງປະເທດ ໂດຍມີການອະນຸມັດຂອງລັດຖະບານກ່ອນເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ອາດຈະຍົກເລີກການແຕ່ງງານທີ່ບໍ່ມີການອະນຸມັດ, ໂດຍທັງສອງຝ່າຍອາດຖືກຈັບກຸມ ແລະ ປັບໄໝ. ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸ ຍາດໃຫ້ແຕ່ງງານ, ແຕ່ວ່າຂະບວນການແກ່ຍາວ ແລະ ມີຫຼາຍຂອດຫຼາຍຂັ້ນ, ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເຈົ້າໜ້ າທີ່ຮຽກຮ້ອງສິນບິນ. ການຢູ່ກິນນໍາກັນກ່ອນການແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງປະເທດແມ່ນຜິດກົດໝາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຖືກ ບັງຄັບໃຊ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ເວັ້ນເສຍແຕ່ເມື່ອທີ່ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ຈົ່ມວ່າເຖິງຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາ.

ພາກທີ 2 ການນັບຖືສິດເສລີພາບພົນລະເຮືອນ, ລວມທັງ:

ກ. ສິດເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ, ລວມທັງສື່ມວນຊົນ

ກົດໝາຍສະໜອງໃຫ້ມີສິດເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ, ລວມທັງສໍາລັບສື່ມວນຊົນ, ແຕ່ລັດຖະບານໄດ້ຈໍາກັດການ ປາກເວົ້າ ແລະ ຂຽນກ່ຽວກັບດ້ານການເມືອງ ແລະ ຫ້າມທີ່ສຸດແມ່ນການດໍາເນີນໃນສາທາລະນະທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຊື່ສຽງ ຂອງລັດ.

ສິດເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ: ກົດໝາຍໃຫ້ພົນລະເມືອງມີສິດທິທີ່ຈະວິພາກວິຈານລັດຖະບານ ແຕ່ຫ້າມການໃສ່ ຮ້າຍປ້າຍສິລັດຖະບານ, ບົດເບືອນນະໂຍບາຍຂອງພັກຫຼືລັດ, ຍຸຍົງສ້າງຄວາມບໍ່ສະຫງົບ, ຫຼືການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຫຼືຄວາມ ຄິດໃຫ້ລັດເຊື່ອມເສຍ.

ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ໂດຍທົ່ວໄປແມ່ນປະຕິບັດການກວດສອບຕົນເອງ, ໂດຍສະເພາະຫຼັງຈາກການ ຫາຍສາບສູນຂອງຜູ້ສະໜັບສະໜູນອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມໃນປີ 2012.

ໃນປີ 2015 ຕໍາຫຼວດໄດ້ຈັບກຸມ ທ້າວ ບຸນທັນ ທໍາມະວົງ, ພົນລະເມືອງໂປໂລຍເຊື້ອສາຍລາວ, ຕໍ່ກັບການເຜີຍແຜ່ຜ່ານ ເຟສບຸກ ບົດຄວາມທີ່ລາວຕໍານິລັດຖະບານໃນປີ 1997. ສານສູງສຸດນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນພົບເຫັນວ່າ ທ້າວ ບຸນທັນ ມີ ຄວາມຜິດໃນການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທໍາລາຍລັດ ແລະ ໄດ້ຕັດສິນໂທດຈໍາຄຸກເປັນເວລາ 4 ປີ 9 ເດືອນ ຍ້ອນ "ຈົ່ມ ແລະ ດໍາເນີນກົດຈະກໍາຕໍ່ຕ້ານລັດຖະບານ".

ເສລີພາບຂອງຜູ້ສື່ຂ່າວ ແລະ ສື່ມວນຊົນ: ລັດຖະບານເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ຄວບຄຸມຫຼາຍທີ່ສຸດໃນການພິມສິ່ງພິມ ເຜີຍແຜ່ພາຍໃນ ແລະ ສື່ເອເລັກໂຕຣນິກ. ຂ່າວທ້ອງຖິ່ນສະທ້ອນເຖິງນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ. ລັດຖະບານໄດ້ຮັບ ອະນຸຍາດໃຫ້ເຜີຍແຜ່ວາລະສານເອກະຊົນຈໍານວນໜຶ່ງ ທີ່ມີລັກສະນະບໍ່ເປັນທາງການເມືອງ, ລວມທັງກ່ຽວກັບທຸລະກິດ , ສັງຄົມ ແລະ ການຄ້າ. ອົງຕາມກົດໝາຍ, ສື່ມວນຊົນຕ່າງປະເທດຕ້ອງສົ່ງບົດຂຽນໃຫ້ລັດຖະບານ ກ່ອນທີ່ຈະພິມ ເຜີຍແຜ່; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ການຄວບຄຸມເຫຼົ່ານີ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າລັດຖະບານໄດ້ຄວບຄຸມ ໂທລະພາບ ແລະ ການກະຈາຍສຽງວິທະຍຸພາຍໃນຢ່າງໃກ້ຊິດ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ແຊກ ແຊງການເຜີຍແຜ່ຈາກຕ່າງປະເທດ. ພົນລະເມືອງໄດ້ເຂົ້າເຖິງສະຖານີສາກົນ 24 ຊົ່ວໂມງຜ່ານທາງດາວທຽມ ແລະ ເຄ ເບີນ. ລັດຖະບານຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຄື່ອງຮັບສັນຍານດາວທຽມ ລົງທະບຽນ ແລະ ຈ່າຍຄ່າໃບອະນຸຍາດແບບຄັ້ງ ດຽວ, ສ່ວນໃຫຍ່ເປັນມາດຕະການສ້າງລາຍໄດ້, ແຕ່ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຈໍາກັດການນໍາໃຊ້ຂອງພວກ ເຂົາ.

ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການຂົ່ມຂູ່: ລັດຖະບານຕ້ອງການນັກຂ່າວຕ່າງປະເທດ ນໍາໃຊ້ວິຊາພິເສດ ແລະ ຈໍາກັດກົດຈະກໍາ ຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບຕໍ່ປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ຜູ້ສື່ຂ່າວເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ ເດີນທາງ ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ຕິດຕາມຢ່າງເປັນທາງການ. ໃນກໍລະນີລັດຖະບານຕ້ອງການຜູ້ຕິດຕາມ, ນັກຂ່າວເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຄ່າໃຊ້ ຈ່າຍ.

ການຄວບຄຸມ ຫຼື ການຈໍາກັດເນື້ອຫາ: ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ທົບທວນບົດຄວາມທັງໝົດໃນວາລະສານຂອງເອກະຊົນຫຼັງຈາກພິມ ເຜີຍແຜ່ ແລະ ສາມາດລົງໂທດ ບົດຄວາມຂອງໃຜທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸການອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ. ຜູ້ຈັດພິມ ແລະ ນັກ ຂ່າວໄດ້ຮັບຮູ້ໂດຍທົ່ວໄປວ່າ ເນື້ອຫາທີ່ລັດຖະບານຈະອະນຸມັດການເຜີຍແຜ່ ແລະ ປະຕິບັດ ການກວດສອບຕົນເອງ. ພະແນກສື່ມວນຊົນຂອງ ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ, ວັດທະນະທໍາ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ ບໍ່ໄດ້ຢືນຢັນວ່າລັດຖະບານໄດ້ປະຕິເສດ ການເຜີຍແຜ່ໃດໆໃນປີນີ້.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຫ້າມການເຜີຍແຜ່ເອກະສານທີ່ມີລັກສະນະອານາຈານ, ທໍາລາຍວັດທະນະທໍາຊາດ, ຫຼື ອ່ອນໄຫວທາງດ້ານ ການເມືອງ. ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ພົບວ່າມີຄວາມຜິດໃນການນໍາເຂົ້າສິ່ງພິມ ທີ່ຖືວ່າເປັນການກະທໍາຜິດຕໍ່ວັດທະນະທໍາຂອງ ຊາດ ຕ້ອງຖືກປັບໃໝ 1 ຫາ 3 ເທົ່າຂອງມູນຄ່າຂອງສິນຄ້າ ຫຼື ຈໍາຄຸກສູງສຸດ ໜຶ່ງປີ.

ເສລີພາບໃນການນຳໃຊ້ສື່ອິນເຕີເນັດ

ລັດຖະບານຄວບຄຸມເຄືອຂ່າຍອິນເຕີເນັດຫຼັກພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາການນຳໃຊ້ອິນເຕີເນັດເປັນໄລຍະ ແຕ່ບໍ່ປິດກັ້ນການເຂົ້າເຖິງເວັບໄຊທ໌. ລັດຖະບານໄດ້ຮັກສາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເພື່ອນຳໃຊ້ເສັ້ນທາງອິນເຕີເນັດທັງໝົດຜ່ານ ທາງດຽວ, ໂດຍສະເພາະເຮັດໃຫ້ ສາມາດຕິດຕາມ ແລະ ຈຳກັດເນື້ອຫາ. ຄະນະກຳມະການອິນເຕີເນັດແຫ່ງຊາດພາຍໃຕ້ ສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເປັນຜູ້ກວດກາລະບົບອິນເຕີເນັດ. ສຳນັກງານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ສະໜອງການບໍລິການອິນ ເຕີເນັດ ລາຍງານປະຈຳໄຕມາດ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ປະຕູຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເພື່ອສ້າງຄວາມສະດວກໃນການຕິດຕາມກວດກາ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການກະທຳຜິດອາດຊະຍາກຳທາງໄຊເບີ ກຳນົດລົງໂທດການຂັດຄ້ານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນສ່ວນ ຕົວຂອງຜູ້ໃຊ້ມີຄວາມສ່ຽງ. ໃນປີ 2015 ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຈັບກຸມບຸກຄົນທີ່ດຳເນີນກິດຈະກຳອອນໄລນ໌, ລວມທັງຜູ້ທີ່ລົງຮູບ ພາບຂອງການບິດເບືອນຂໍ້ມູນຂອງຕຳຫຼວດທີ່ຖືກກ່າວຫາໃນເຟສບຸກ ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກ່າວວ່າ ເຈົ້າແຂວງທ່ານໜຶ່ງທີ່ໄດ ໃຫ້ອະນຸຍາດໂຄງການສຳປະທານທີ່ດິນໃຫ້ຜູ້ພັດທະນາ ເຊິ່ງກໍໃຫ້ເກີດທາງສຽງບໍ່ດີ (ເບິ່ງພາກ 2.ກ).

ລັດຖະບານໄດ້ຕັດສິນໂທດນັກເຄື່ອນໄຫວຈຳນວນໜຶ່ງໂດຍອີງໃສ່ການໃຊ້ Facebook ຂອງພວກກ່ຽວເພື່ອຕຳນິ ລັດຖະບານໃນຂະນະທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດໄທ. (ເບິ່ງພາກທີ 1.e).

ກົດໝາຍຫ້າມບາງປະເພດຂອງເນື້ອຫາໃນອິນເຕີເນັດ, ລວມທັງການລາຍງານທີ່ຫຼອກລວງ ແລະ ຂໍ້ກ່າວຫາຕໍ່ ລັດຖະບານ ແລະ ພັກ. ກະຊວງໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ມີອຳນາດສັ່ງໃຫ້ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການອິນເຕີເນັດຢຸດການ ບໍລິການອິນເຕີເນັດຂອງຜູ້ໃຊ້ທີ່ພົບວ່າ ລະເມີດດຳລັດຕັ້ງກ່າວ.

ພົນລະເມືອງທຸກຍາກ ແລະ ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຊົນນະບົດຂາດການເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດ. ອີງຕາມສະຫະພັນໂທລະ ຄົມມະນາຄົມສາກົນ, ປະມານ 22% ຂອງປະຊາກອນໄດ້ເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດໃນປີ 2016.

ສິດເສລີພາບທາງວິຊາການ ແລະ ເຫດການທາງວັດທະນະທຳ

ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ມີເສລີພາບທາງວິຊາການ, ແຕ່ລັດຖະບານກຳນົດຂໍ້ຈຳກັດ. ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ໄດ້ ຄວບຄຸມຫຼັກສູດຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ລວມທັງໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ແລະ ວິທະຍາໄລ.

ນັກວິຊາການທີ່ເປັນພົນລະເມືອງທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພົນລະເມືອງ ທີ່ກຳລັງດຳເນີນການຄົ້ນຄ້ວາໃນປະເທດອາດຈະ ຖືກຈຳກັດກ່ຽວກັບການເດີນທາງ, ການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນ ແລະ ສື່ສິ່ງພິມ. ລັດຖະບານຕ້ອງອອກຈຳກາອະນຸຍາດຂາອອກ ໃຫ້ ແລະ ມີກົນໄກອື່ນໆສຳລັບນັກວິຊາການພະນັກງານລັດເພື່ອເດີນທາງໄປເຮັດການຄົ້ນຄວ້າ ຫຼືເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການ ຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສຶກສາ.

ລັດຖະບານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຜະລິດສິ່ງຮູບເງົາ ແລະ ບັນທຶກສຽງເພງ ສົ່ງຜົນງານໃຫ້ຫ້ອງການຂອງລັດຖະບານເພື່ອການ ທົບທວນຢ່າງເປັນທາງການ. ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຈຳກັດອິດທິພົນ ຂອງວັດທະນະທຳໄທ ກ່ຽວກັບຕົນຕີທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການບັນເທີງ, ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມເຫຼົ່ານີ້ມີຜົນກະທົບໜ້ອຍລົງ.

ຂ. ສິດເສລີພາບຂອງການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ການສ້າງເປັນກຸ່ມແບບສັນຕິ

ກົດໝາຍກຳນົດຂໍ້ຈຳກັດ ກ່ຽວກັບສິດເສລີພາບຂອງການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ການສະມາຄົມຢ່າງສັນຕິ ແລະ ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຈຳກັດສິດທິເຫຼົ່ານີ້.

ເສລີພາບການໂຮມຊຸມນຸມຢ່າງສັນຕິ

ກົດໝາຍຫ້າມການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະທ້ວງ, ເດີນຂະບວນປະທ້ວງ ຫຼື ການກະທຳອື່ນໆທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມ ວຸ້ນວາຍ ຫຼື ຄວາມບໍ່ສະຫງົບທາງສັງຄົມ. ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກະທຳດັ່ງກ່າວຈະຖືກລົງໂທດຈຳຄຸກສູງສຸດຫ້າປີ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກົດໝາຍນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ. ຕົວຢ່າງ: ໃນເດືອນຕຸລາ, ປະຊາຊົນເກືອບ 2,000 ຄົນໄດ້ ເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອປະທ້ວງພາຍນອກຫ້ອງການຂອງບໍລິສັດການເງິນ ທີ່ໄດ້ກ່າວຫານັກລົງທຶນວ່າຫຼອກລວງເອົາເງິນ ປະຊາຊົນ ຕໍາຫຼວດໄດ້ແຊກແຊງໂດຍການຈັບກຸມຜູ້ບໍລິຫານຂອງບໍລິສັດແຕ່ບໍ່ໄດ້ຈັບກຸມຜູ້ປະທ້ວງ.

ເສລີພາບໃນການສ້າງສະມາຄົມ

ລັດຖະບານໃຊ້ກົດໝາຍທີ່ຈຳກັດສິດຂອງພົນລະເມືອງໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມສະມາຄົມ. ຕົວຢ່າງ, ກຸ່ມທາງດ້ານ ການເມືອງນອກເໜືອຈາກອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ອະນຸມັດໂດຍ LPRP ແມ່ນຖືກຫ້າມ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ລັດຖະບານ ໄດ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ສະມາຊິກຄະນະກຳມະການ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ແລະ ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ອົງການຕ່າງໆປ່ຽນຊື່ຂອງ ເຂົາເຈົ້າເພື່ອເອົາຄຳເວົ້າທີ່ຖືວ່າ ອ່ອນໄຫວອອກເຊັ່ນ "ສິດ".

ຂັ້ນຕອນການລົງທະບຽນແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງຖືກຈຳກັດຄວາມສາມາດໃນການເຜີຍແຜ່ ຂໍ້ມູນ ແລະ ດຳເນີນກິດຈະກຳໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງ. ໂດຍກົດໝາຍ ລັດຖະບານກຳນົດການລົງທະບຽນຂອງອົງ ການຈັດຕັ້ງສັງຄົມທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລ, ລວມທັງສະມາຄົມເສດຖະກິດ, ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ສະຖາບັນ, ເຕັກນິກ ແລະ ການສ້າງທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນເມືອງ, ຂັ້ນແຂວງ ຫຼື ລະດັບຊາດ, ຂຶ້ນກັບຂອບເຂດການເຮັດວຽກ ແລະ ສະມາຊິກ. ລັດຖະບານບໍ່ອະນຸມັດການລົງທະບຽນໃຫ້ອົງການທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນປະໂຫຍດໃໝ່ໃນລະດັບຊາດ ໃນໄລຍະ 1 ປີ ທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຈຳນວນສະມາຄົມທີ່ໄດ້ລົງທະບຽນຕັ້ງແຕ່ປີ 2015: 147 ສະມາຄົມລະດັບຊາດໄດ້ຈັດທະບຽນ ຢ່າງເຕັມສ່ວນ, 22 ສະມາຄົມມີການຈັດທະບຽນຊື່ຄວາວ ແລະ 32 ສະມາຄົມອື່ນກຳລັງຄາຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນລໍຖ້າ. ການ ຍື່ນເກັບພາສີຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ ແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມແຕ່ລະອົງການຈັດຕັ້ງ. ຂໍ້ກຳນົດດ້ານພາສີສຳລັບອົງ ການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສາກົນທີ່ໄດ້ຮັບທຶນຈາກຕ່າງປະເທດອາດຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ບໍ່ມີ ຄວາມເປັນເອກະພາບ, ໂດຍຫຼັກໆແມ່ນອີງໃສ່ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຕົກລົງກ່ອນໜ້ານີ້.

ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີໄດ້ເຊັນດຳລັດ 238 ກ່ຽວກັບສະມາຄົມບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລ, ເຊິ່ງໄດ້ປັບປຸງ ແລະ ປ່ຽນແທນດຳລັດກ່ອນໜ້ານີ້.

ບາງກະຊວງໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງການພົວພັນກັບອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການເຊື່ອ ເຊັນເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຢູ່ໃນກະຊວງ. ລັດຖະບານຍັງໄດ້ເຊື່ອເຊັນອົງການ NGO ເຂົ້າໃນການເຈລະຈາ ແລະ ປະຊຸມ ໃຫຍ່ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ. ເຖິງວ່າຈະມີບາດກ້າວໄປໃນທາງບວກສ່ວນໜຶ່ງ, ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມຍັງປະເຊີນກັບ ຄວາມທ້າທາຍຫຼາຍຢ່າງສຳລັບການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການປະກອບສ່ວນ.

ຄ. ເສລີພາບການເຊື່ອຖືສາສະໜາ

ເບິ່ງລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບສິດເສລີພາບການເຊື່ອຖືສາສະໜາຂອງລັດຖະບານໄດ້ທີ່:

www.state.gov/religiousfreedomreport/.

ງ. ເສລີພາບການເຄື່ອນຍ້າຍ

ລັດຖະບານໃຊ້ກົດໝາຍເພື່ອຈຳກັດສິດເສລີພາບໃນການເຄື່ອນຍ້າຍພາຍໃນ, ການເດີນທາງຕ່າງປະເທດ, ການຍ້າຍຖິ່ນຖານ ແລະ ການກັບຄືນຖິ່ນຖານ. ລັດຖະບານໄດ້ຮ່ວມມືໃນບາງກໍລະນີກັບຫ້ອງການອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ສຳລັບຊາວອົບພະຍົບ (UNHCR) ແລະ ອົງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານມະນຸດຊະທຳອື່ນໆໃນການປົກປ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ຖືກຍົກຍ້າຍຖິ່ນຖານ, ຊາວອົບພະຍົບ, ຜູ້ລີ້ໄພ, ຄົນບໍ່ມີສັນຊາດ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ການເຄື່ອນໄຫວໃນປະເທດ: ພົນລະເມືອງທີ່ເດີນທາງເພື່ອຈຸດປະສົງທາງສາສະໜາລວມທັງການຮັບໃຊ້, ໃຫ້ຄຳແນະນຳຫຼື ໄປຢ້ຽມຢາມໂບດອື່ນໆ, ຍົກເວັ້ນກຸ່ມເຄື່ອນໄຫວ, ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນສູນກາງຫຼືແຂວງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຈັບກຸມ ແລະ ຄຸມຂັງທຳນັກເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຄຣິສຕຽນ 5 ຄົນ ໃນຫຼາຍໆອາທິດຫຼັງຈາກຂ້າມຊາຍແດນເຂົ້າ ປະເທດຫວຽດນາມ ແລະ ກັບເຂົ້າມາໃນປະເທດເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມຊຸມຊົນທ່າງໄກສອກຫຼີກ. ເອກະສານທາງສາສະໜາໄດ້ຖືກພົບເຫັນຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິເສດພາຍນອກເຂດອະນຸມັດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຫວຽດນາມໄດ້ກັກຂັງກຸ່ມດັ່ງກ່າວ ແລະ ໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປຢູ່ສະຖານທີ່ປົກຄອງຂອງລາວ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີເອກະສານເດີນທາງ.

ຄົນທີ່ຖືກຍ້າຍຖິ່ນຖານພາຍໃນ (IDPs)

ບໍ່ມີການເຜົາລະວັງທີ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ທັນເວລາໂດຍອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ນັກສັງເກດການ ອິສະຫຼະເຮັດໃຫ້ມັນຍາກທີ່ຈະກວດສອບຈຳນວນ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງ IDPs; ສະຖານະການຂອງພວກເຂົາ, ການປົກປ້ອງ ແລະ ການກັບຄືນສູ່ຊຸມຊົນ; ຂໍ້ຈຳກັດຂອງລັດຖະບານກ່ຽວກັບພວກເຂົາ; ແລະ ການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການພື້ນຖານ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກເຂົາ.

ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ຍ້າຍຖິ່ນຖານໃຫ້ຊາວບ້ານ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກການສຳປະທານທີ່ດິນໃຫ້ການປູກຢາງພາລາ ໃຫ້ແກ່ບັນດາໂຄງການພັດທະນາ ແລະ ຊາວກະສິກອນທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດເນີນສູງ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມາຈາກກຸ່ມຊົນເຜົ່າ, ມາຢູ່ໃນເຂດທີ່ພຽງພາຍໃຕ້ແຜນການເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າເຖິງເສັ້ນທາງ ແລະ ການບໍລິການສຸຂະພາບ ແລະ ການສຶກສາ, ແລະ ຍຸດຕິການປູກຝົນ ແລະ ການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່. ມີຫຼາຍຄອບຄົວລາຍງານເລື້ອຍໆວ່າ ລັດຖະບານໄດ້ຍົກຍ້າຍພວກເຂົາຍ້ອນເປັນເຂດໂຄງການລັດຖະບານ.

ເຖິງແມ່ນວ່າແຜນການຍົກຍ້າຍຖິ່ນຖານ ຮຽກຮ້ອງການຊົດເຊີຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ທີ່ສູນເສຍທີ່ດິນ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອການຍົກຍ້າຍຖິ່ນຖານ, ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ, ຊາວບ້ານເຫັນວ່າການຊ່ວຍເຫຼືອບໍ່ພຽງພໍ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນບາງພື້ນທີ່ເຂດປູກຝັງທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວບ້ານຍ້າຍຖິ່ນຖານແມ່ນບໍ່ດີ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບການປູກເຂົ້າ. ລັດຖະບານໄດ້ອີງໃສ່ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກອົງການ NGO, ຜູ້ໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ທີ່ມີການຍົກຍ້າຍ, ແຕ່ການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຢູ່ໃນທຸກຂົງເຂດ.

ບົດລາຍງານການປະຕິບັດສິດທິມະນຸດ ປີ 2017

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ

ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ລາຍງານວ່າໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ບັນດາກຸ່ມສາສະໜາຊິນເຜົ່າ ທີ່ບໍ່ແມ່ນພຸດທະສາສະໜາຈຳນວນໜ້ອຍອອກມາ ຈາກບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກຂໍ້ຈຳກັດທ້ອງຖິ່ນກ່ຽວກັບການປະຕິບັດທາງສາສະໜາ (ເບິ່ງພາກ 2.ຄ.).

ການປົກປ້ອງຊາວອົບພະຍົບ

ການຂໍລີ້ໄພ: ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ປະເທດຂໍລີ້ໄພ ຫຼືສະຖານະພາບຂອງຊາວອົບພະຍົບ, ແລະ ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງ ລະບົບການປົກປ້ອງຊາວອົບພະຍົບ. ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດເປັນປົກກະຕິການອະນຸມັດສະຖານະພາບຊາວອົບ ພະຍົບຫຼືການຂໍລີ້ໄພ, ແຕ່ວ່າການຂໍລີ້ໄພໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງຈິງຈັງຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ.

ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ປະຕິເສດການຮຽກຮ້ອງຂອງ UNHCR ໃນການສ້າງຕັ້ງຫ້ອງການຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ເພື່ອຕິດຕາມ ກວດກາການເຊື່ອມໂຍງກັບຊາວມື້ງທີ່ມາຈາກປະເທດໄທ. ລັດຖະບານຍືນຍັນວ່າການບັງຄັບຂອງ UNHCR ໝົດອາຍຸ ແລ້ວໃນປີ 2001 ແລະ ບັນດາຊາວອົບພະຍົບກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ ສຳເລັດກັບຄືນເຂົ້າຊຸມຊົນ. ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ ສາກົນ, ເຖິງວ່າຈະມີການຄວບຄຸມ, ເຂົ້າເຖິງ ບັນດາບ້ານຂອງໂຄງການຍົກຍ້າຍ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ລາຍງານວ່າ ໄດ້ຈັບກຸມຊາວອົບພະຍົບທີ່ຖືກຮັບຮູ້ໂດຍ UNHCR, ເຊັ່ນວ່າ ທ້າວ ຄາ ຢາງ ຫຼັງຈາກລາວ ຖືກໃຫ້ອອກຈາກປະເທດໄທໃນປີ 2011. ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ການຮ້ອງຂໍຂອງ UNHCR ໃນການເຂົ້າເຖິງລາວໃນ ເວລານັ້ນ. ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງ ທ້າວ ຄາ ຢາງ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນຮູ້ເທື່ອ.

ຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ, ສຳລັບທັງຊາວມື້ງທີ່ຍອມຈຳນົນພາຍໃນ ແລະ ສຳລັບຜູ້ທີ່ກັບມາຈາກປະເທດໄທ, ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນໄປບ່ອນຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາເມື່ອໃດກໍ່ໄດ້.

ພາກທີ 3. ສິດເສລີພາບໃນການເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການທາງການເມືອງ

ກົດໝາຍປະຕິເສດວ່າ ພົນລະເມືອງມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະເລືອກລັດຖະບານຂອງພວກເຂົາ ໃນການເລືອກຕັ້ງແບບເສລີ ແລະ ຍຸດຕິທຳໂດຍອີງໃສ່ສິດທິແບບທົ່ວໄປ ແລະ ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ການສະແດງ ອອກເປັນຄວາມສະມັກໃຈຂອງປະຊາຊົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າລັດຖະທຳມະນູນກຳນົດລະບົບທີ່ປະກອບມີບັນດາອົງການ ບໍລິຫານ, ຕຸລາການ, ແລະ ນິຕິບັນຍັດ, LPRP ຄວບຄຸມການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການເປັນຜູ້ນຳໃນທຸກລະດັບໂດຍຜ່ານ ພາລະບົດບາດນຳພາຂອງລັດຖະທຳມະນູນ.

ການເລືອກຕັ້ງ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມທາງດ້ານການເມືອງ

ສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້ກຳນົດຄະນະກຳມະການເລືອກຕັ້ງ, ເຊິ່ງຕ້ອງອະນຸມັດໃຫ້ຜູ້ສະໝັກທຸກຄົນເລືອກຕັ້ງໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລະດັບຊາດ. ຜູ້ສະໝັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນສະມາຊິກພັກ, ແຕ່ເກືອບທັງໝົດແມ່ນ ແລະ ພັກໄດ້ກວດສອບຜູ້ສະໝັກ ທັງຫມົດ, ລວມທັງຜູ້ທີ່ສະມັກເລືອກຕັ້ງສະພາແຫ່ງຊາດໃນເດືອນມີນາ 2016. ໃນປີ 2016 ສະພາແຫ່ງຊາດເລີ່ມ ແບ່ງປັນອຳນາດຂອງຕົນໂດຍການສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມະການປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກ 360 ຄົນທົ່ວປະເທດ ເຊິ່ງໄດ້ ເລືອກຈາກຜູ້ສະໝັກ 508 ຄົນ. ຜູ້ສະໝັກຫຼາຍຄົນແມ່ນພະນັກງານລັດຖະບານ ຫຼື ສະມາຊິກພັກ.

ສະພາແຫ່ງຊາດເລືອກ ຫຼື ຖອນປະທານປະເທດ, ຮອງປະທານປະເທດ ແລະ ສະມາຊິກຂອງລັດຖະບານ, ໂດຍທົ່ວໄປ ແລ້ວແມ່ນອີງຕາມການຍືນຍັນຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄະນະປະຈຳລັດຖະບານ. ຄະນະປະຈຳປົກກະຕິຍັງເບິ່ງແຍງອົງ ການຈັດຕັ້ງດ້ານການບໍລິຫານ ແລະ ກົດໝາຍທັງຫມົດ; ມີອຳນາດພຽງຜູ້ດຽວທີ່ຈະແນະນຳຄຳລັດປະທາປະເທດ; ແລະ

ບົດລາຍງານການປະຕິບັດສິດທິມະນຸດ ປີ 2017

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ

ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະກຳມະການເລືອກຕັ້ງແຫ່ງຊາດ ທີ່ມີອຳນາດການເລືອກຕັ້ງ, ລວມທັງການອະນຸມັດຜູ້ສະໝັກ. ກິດຈະກຳຂອງຄະນະປະຈຳ ແລະ ຄະນະກຳມະການເລືອກຕັ້ງແຫ່ງຊາດບໍ່ມີຄວາມໂປ່ງໃສ. ສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ການຄຸ້ມຄອງຕາງໜ້າສາທາລະນະຊົນຕໍ່ກັບອົງການບໍລິຫານ.

ການເລືອກຕັ້ງທີ່ຜ່ານມາ: ການເລືອກຕັ້ງສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດທົ່ວໄປຄັ້ງຫຼ້າສຸດ ແມ່ນຈັດໃນເດືອນມີນາ 2016. ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ສັງເກດການອິສະຫຼະ ຕິດຕາມກວດກາຂະບວນການເລືອກຕັ້ງ. ຜູ້ສັງເກດການຈຳນວນໜຶ່ງແມ່ນສະມາຊິກຂອງໜ່ວຍງານທາງການທູດຢູ່ໃນປະເທດ, ລວມທັງໜັງສືພິມຕ່າງປະເທດ. ລັດຖະບານກຳນົດສະຖານີການເລືອກຕັ້ງ ໃຫ້ຜູ້ສັງເກດການຕ່າງໆສາມາດໄປຢ້ຽມຢາມ ແລະ ສະຖານີເລືອກຕັ້ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກະກຽມ ແລະ ຈັດຕັ້ງດີຂຶ້ນກວ່າສະຖານີອື່ນທີ່ບໍ່ຖືກສັງເກດການ.

ພັກການເມືອງ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມທາງດ້ານການເມືອງ: ລັດຖະທຳມະນູນໃຫ້ມີພຽງແຕ່ LPRP. ການສ້າງຕັ້ງພັກການເມືອງອື່ນໆແມ່ນຜິດກົດໝາຍ.

ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ຊົນເຜົ່າ: ບໍ່ມີກົດໝາຍຈຳກັດການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ສະມາຊິກຊົນເຜົ່າໃນຂະບວນການທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ພວກເຂົາເຂົ້າຮ່ວມ. ເຖິງແມ່ນວ່າ 80% ຂອງປະຊາກອນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດບ່ອນທີ່ນາຍບ້ານ ແລະ ສະພາປຶກສາຫາລືບັນຫາສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຫນ້ອຍກວ່າ 3% ຂອງນາຍບ້ານເປັນແມ່ຍິງ. ການເລືອກຕັ້ງຂອງພັກ LPRP ໃນເດືອນມັງກອນໄດ້ເພີ່ມຈຳນວນສະມາຊິກຊົນເຜົ່າໃນຄະນະກຳມະການສູນກາງ LPRP 69 ຄົນ ຈາກ 7 ຫາ 15 ແລະ ຈາກສອງຫາສາມທ່ານໃນ 11 ທ່ານ ສະມາຊິກກົມການເມືອງສູນກາງພັກ. ບັນດາລັດຖະມົນຕີຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍໃນຄະນະລັດຖະມົນຕີທີ່ເປັນສະມາຊິກ 27 ຄົນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 2 ຫາ 6 ຄົນ, ລວມທັງຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ.

ພາກ 4 ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ແລະ ການຂາດຄວາມໂປ່ງໃສໃນລັດຖະບານ

ກົດໝາຍກຳນົດການລົງໂທດທາງອາຍາຕໍ່ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ລັດຖະບານໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າສ່ວນໜຶ່ງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາສໍ້ລາດບັງຫຼວງ. ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບາງຄົນຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດວຽກງານທີ່ສໍ້ລາດບັງຫຼວງໂດຍບໍ່ມີໂທດ.

ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ: ບັນດາສື່ມວນຊົນທີ່ຄວບຄຸມໂດຍລັດຖະບານໄດ້ລາຍງານເລື້ອຍໆວ່າການສໍ້ລາດບັງຫຼວງແມ່ນເປັນບັນຫາທີ່ຍັງຄ້າງຄາ ລັດຖະບານໄດ້ລາຍງານກ່ຽວກັບການສະກັດກັ້ນການສໍ້ລາດບັງຫຼວງໃນລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບແຂວງ. ຫ້ອງການກວດສອບແຫ່ງລັດ (SAO) ກ່າວວ່າ ພາຍໃຕ້ລັດຖະບານ ທ່ານ ທອງລຸນ, ບໍ່ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ໃດພະຍາຍາມທີ່ຈະຍ້າຍອກເງິນທຶນສຳລັບໂຄງການ "ຜີ" ທີ່ເຫັນຄືກັບປີທີ່ຜ່ານມາ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ອົງການກວດສອບລັດຖະບານ (SAO) ແລະ ອົງການກວດກາລັດແລະ ຕ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ (SIAA) ຍັງໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນການທີ່ມີລະດັບຄວາມເປັນເອກະລາດ ແລະ ອຳນາດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນການດຳເນີນການກວດກາໃນການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍ. ລັດຖະບານໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາຍດ່ວນລາຍງານຕ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງທີ່ລາຍງານວ່າ ມີການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ ແລະ ສະມາຊິກຂອງສາທາລະນະຊົນ ໄດ້ຮັບການຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ຫຼືກິດຈະກຳທີ່ໜ້າສົງໄສໃນສື່ທາງສັງຄົມ, ໂດຍປາດສະຈາກການປິດບັງ ຫຼື ເອົາຂໍ້ມູນອອກ.

ການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນທາງດ້ານການເງິນ: ບໍ່ມີຂໍ້ກຳນົດທາງກົດໝາຍສໍາລັບການເປີດເຜີຍຂອງຊັບສິນ ແລະ ລາຍໄດ້ໂດຍ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຫຼືເລືອກຕັ້ງ, ເຖິງແມ່ນວ່ານະໂຍບາຍ LPRP ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ອາວຸໂສກ່ອນທີ່ຈະ ຮັບຕໍາແໜ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງເປີດເຜີຍຊັບສິນສ່ວນບຸກຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນລາຍໄດ້, ໃຫ້ຄະນະກຳມະການກວດກາຂອງພັກຊາບ. ຄະນະກຳມະການກວດກາຊັບສິນຂອງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ຢູ່ໃນຕໍາແໜ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍນີ້ແມ່ນຕ້ອງຖືກມາດ ຕະການທີ່ບໍ່ລະບຸ, ເຖິງແມ່ນວ່າ LPRP ໃຊ້ການຄວບຄຸມຂອງຕົນຕໍ່ກັບອົງການຈັດຕັ້ງລັດຖະບານ ແລະ ສົມວນຊົນ ເພື່ອປິດກັ້ນການຕໍາໜິຂອງສາທາລະນະຊົນຕໍ່ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ສໍາລາດບັງຫຼວງທີ່ເປັນສະມາຊິກພັກ.

ອົງການ SIAA ໄດ້ປະກາດຮອບທົ່ວສອງທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດຖະບານຢູ່ໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນ ແຂວງແຈ້ງຊັບສິນຂອງເຂົາເຈົ້າລະຫວ່າງເດືອນມີນາ ແລະ ເດືອນກັນຍາ.

ພາກທີ 5 ທັດສະນະຂອງລັດຖະບານຕໍ່ກັບ ແລະ ການສືບສວນການກ່າວຫາວ່າມີການລະເມີດສິດທິມະນຸດ ຂອງສາກົນ ແລະ ອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ

ກຸ່ມສິດທິມະນຸດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດດໍາເນີນການຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ລັດຖະບານຈໍາ ກັດຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການສືບສວນ ຫຼື ເຜີຍແຜ່ການຄົ້ນພົບຂອງການລະເມີດສິດທິມະນຸດ.

ລັດຖະບານໄດ້ຕອບເປັນລາຍລັກອັກສອນຕໍ່ກັບການຮ້ອງຂໍ ຂໍ້ມູນ ກ່ຽວກັບສະຖານະພາບສິດທິມະນຸດຈາກອົງການ ສິດທິມະນຸດສາກົນ ເປັນໄລຍະບໍ່ຕໍ່ເນື່ອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ລັດຖະບານຍັງຮັກສາລະດັບການສົນທະນາດ້ານສິດທິ ມະນຸດກັບລັດຖະບານຕ່າງປະເທດ ແລະ ສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃນສິນທິສັນຍາສິດທິມະນຸດສະຫະປະຊາຊາດ ຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນຕ່າງປະເທດ.

ອົງການສິດທິມະນຸດຂອງລັດຖະບານ: ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳລະດັບຊາດກ່ຽວກັບ ສິດທິມະນຸດ, ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຈາກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ຫົວໜ້າຫ້ອງວ່າການປະທານປະເທດ ແລະ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຈາກ ລັດຖະບານ, ສະພາແຫ່ງຊາດ, ອົງການນິຕິບັນຍັດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ.

ກົມສັນທິສັນຍາ ແລະ ກົດໝາຍສາກົນ ໃນກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນກອງເລຂາສໍາລັບຄະນະກຳມະການ ຊີ້ນຳດ້ານສິດທິມະນຸດແຫ່ງຊາດ ແລະ ມີອໍານາດໃນການທົບທວນ ແລະ ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມທ້າທາຍ ແລະ ຂໍ້ຈໍາກັດ ໃນການປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດ.

ພາກທີ 6. ການເລືອກປະຕິບັດ, ການລ່ວງລະເມີດໃນສັງຄົມ ແລະ ການຄ້າມະນຸດ

ແມ່ຍິງ

ການຂົ່ມຂືນ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ: ກົດໝາຍກຳນົດການລົງໂທດຕໍ່ກັບການຂົ່ມຂືນ ແລະ ມີໂທດ ຈໍາ ຄຸກ 3 ຫາ 5 ປີ. ການລົງໂທດຍາວນານ ແລະ ອາດມີການລົງໂທດປະຫານຊີວິດຖ້າຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍອາຍຸຕໍາກວ່າ 18 ປີ ຫຼື ຖືກບາດເຈັບຢ່າງຮຸນແຮງ ຫຼື ເສຍຊີວິດ. ຄະດີຂົ່ມຂືນທີ່ພິຈາລະນາໃນຂັ້ນສານໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ກໍ່ໄດ້ຮັບການຕັດສິນ ລົງໂທດ ຕັ້ງແຕ່ 3 ປີ ຈົນເຖິງປະຫານຊີວິດ.

ຄວາມຮຸນແຮງພາຍໃນຄອບຄົວແມ່ນຜິດກົດໝາຍ, ແຕ່ບໍ່ມີກົດໝາຍຕໍ່ຕ້ານການລ່ວງລະເມີດທາງເພດໃນສະຖານະການແຕ່ງງານ, ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງພາຍໃນຄອບຄົວ ບໍ່ໄດ້ຖືກລາຍງານມາເນື່ອງຈາກຍ້ານການມີປົມດ້ອຍໃນສັງຄົມ. ການລົງໂທດສໍາລັບຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ, ລວມທັງການທຸບຕີ, ການທໍລະມານ ແລະ ການກັກຕົວທີ່ຂັດກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ ອາດຈະລວມທັງການປັບໄໝ ແລະ ການຈໍາລຸກ. ກົດໝາຍໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນພັນທະທາງອາຍາໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງທາງດ້ານຮ່າງກາຍໂດຍບໍ່ມີການບາດເຈັບທີ່ຮ້າຍແຮງ ຫຼື ຄວາມເສຍຫາຍດ້ານຮ່າງກາຍ.

LWU ແລະ ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ໃນການຮ່ວມມືກັບອົງການ NGO, ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ. ສູນການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ການປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກໃນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາຍດ່ວນທົ່ວປະເທດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະລາຍງານເຫດການຄວາມຮຸນແຮງພາຍໃນຄອບຄົວ ແລະ ໄດ້ຮັບການໃຫ້ຄໍາປຶກສາທາງໂທລະສັບ.

ການຂົ່ມເຫັງທາງເພດ: ກົດໝາຍບໍ່ກຳນົດຄວາມຜິດກ່ຽວກັບການຂົ່ມເຫັງທາງເພດ, ແຕ່ພຶດຕິກຳທາງເພດຕໍ່ຜູ້ອື່ນບໍ່ຍິນຍອມແມ່ນຜິດກົດໝາຍ ແລະ ອາດຈະຖືກລົງໂທດຈາກ 6 ເດືອນຫາ 3 ປີ. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ລາຍງານການຂົ່ມເຫັງທາງເພດ ແລະ ຄວາມຖີ່ຂອງມັນຍັງຄົງຍາກທີ່ຈະປະເມີນ.

ການບັງຄັບໃນການຄວບຄຸມປະຊາກອນ: ບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບການເອົາລູກອອກ, ການທຳແທ້ງແບບບໍ່ສະຫມັກໃຈ, ຫຼື ວິທີການຄວບຄຸມປະຊາກອນແບບບັງຄັບອື່ນໆ. ການຄາດຄະເນກ່ຽວກັບອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ ແລະ ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງການຄຸມກຳເນີດແມ່ນສາມາດເຂົ້າເບິ່ງໄດ້ທີ່:

www.who.int/reproductivehealth/publications/monitoring/maternal-mortality-2015/en/.

ການເລືອກປະຕິບັດ: ກົດໝາຍໃຫ້ສິດທິເທົ່າທຽມກັນສໍາລັບແມ່ຍິງເທົ່າກັບຜູ້ຊາຍ ແລະ ຄ່າຈ້າງເທົ່າທຽມກັນສໍາລັບວຽກງານທີ່ເທົ່າທຽມກັນ (ເບິ່ງພາກທີ 7 ໆ) ແຕ່ໃນບາງຂົງເຂດ, ທັດສະນະແບບປະເພນີເກົ່າແກ່ ແລະ ການເໝົາລວມດ້ານບົດບາດຍິງ-ຊາຍເຮັດໃຫ້ ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງຕົກຢູ່ຖານະຕໍ່າກວ່າ ແລະ ກົດຂວາງບໍ່ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ, ການຈ້າງງານ ແລະ ໂອກາດທາງທຸລະກິດທີ່ເທົ່າທຽມກັນ. ກົດໝາຍຍັງຫ້າມການຈຳແນກໃນການແຕ່ງງານ ແລະ ການສືບມໍລະດົກ, ເຖິງແມ່ນວ່າມີການຈຳແນກທາງວັດທະນະທຳໃນລະດັບແຕກຕ່າງກັນຕໍ່ແມ່ຍິງກໍຍັງສືບຕໍ່ມີຢູ່ ໃນກຸ່ມຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.

LWU ດຳເນີນການໃນທົ່ວປະເທດ ເພື່ອສົ່ງເສີມຖານະຂອງແມ່ຍິງໃນສັງຄົມ, ລວມທັງການດຳເນີນໂຄງການເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍບົດບາດຂອງແມ່ຍິງ; ບັນດາໂຄງການທີ່ມີປະສິດຕິຜົນສູງໃນເຂດຕົວເມືອງ. ແມ່ຍິງຫຼາຍຄົນໄດ້ຖືຕຳ ແໜ່ງການຕັດສິນໃຈໃນການບໍລິການພາກລັດ ແລະ ທຸລະກິດສ່ວນຕົວ ແລະ ໃນເຂດຕົວເມືອງ ລາຍໄດ້ຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍທົ່ວໄປສູງກວ່າຜູ້ຊາຍ. ຄວາມທຸກຍາກຍັງສືບຕໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ແມ່ຍິງໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນຊົນນະບົດ ແລະ ຊົນ ເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ.

ເດັກນ້ອຍ

ການຈົດທະບຽນການເກີດ: ບໍ່ວ່າບ່ອນໃດທີ່ພວກເຂົາເກີດມາ, ເດັກນ້ອຍຈະມີສິດເປັນພົນລະເມືອງລາວຖ້າວ່າພໍ່ແມ່ທັງສອງເປັນພົນລະເມືອງລາວ. ເດັກທີ່ເກີດມາຈາກພໍ່ແມ່ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນພົນລະເມືອງລາວ ໄດ້ຮັບປະກັນການເປັນພົນລະ

ເມືອງລາວຖ້າເກີດຢູ່ໃນປະເທດ ຫຼື ເມື່ອເກີດຢູ່ນອກອານາເຂດຂອງປະເທດຖ້າຫາກວ່າພໍ່ແມ່ຄົນໃດໜຶ່ງມີທີ່ຢູ່ຖາວອນຢູ່ ໃນປະເທດ. ພໍ່ແມ່ບໍ່ໄດ້ລົງທະບຽນການເກີດລູກທັງໝົດທັນທີ. ນາຍບ້ານໄດ້ລົງທະບຽນເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດຢູ່ໃນເຂດຫ່າງ ໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນໄດ້ເພີ່ມຊື່ ແລະ ວັນເດືອນປີເກີດຂອງເດັກໃນປຶ້ມສຳມະໂນຄົວ. ທຸກ ຄອບຄົວຕ້ອງມີປຶ້ມທີ່ຈົດທະບຽນຄອບຄົວ. ຖ້າພໍ່ແມ່ບໍ່ໄດ້ຈົດທະບຽນລູກໃນເວລາເກີດ, ເຂົາເຈົ້າອາດຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ ເພີ່ມລູກເຂົ້າປຶ້ມສຳມະໂນຄົວໃນເວລາຕໍ່ມາ.

ການສຶກສາ: ການສຶກສາແມ່ນພາກບັງຄັບ, ບໍ່ເສຍຄ່າ ແລະ ທົ່ວໄປຈົນຮອດທ້ອງຖິ່ນ, ແຕ່ການຂາດແຄນຄູ ແລະ ຄວາມ ຄາດຫວັງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຊ່ວຍວຽກພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການປູກຝັງ ໃນເຂດຊົນນະບົດໄດ້ກົດກັນບໍ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າ ໂຮງຮຽນ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນບັນດາກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ໃນໂອກາດການສຶກສາທີ່ສະໜອງໃຫ້ກັບຊາຍ ແລະ ຍິງ. ເພື່ອເພີ່ມທະວີການເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມໂດຍເດັກຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ, ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການສ້າງ ໂຮງໝໍໃນເຂດຊົນນະບົດທົ່ວປະເທດ. ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງເດັກຍິງແມ່ນຕໍ່າກວ່າເດັກຊາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມ ແຕກຕ່າງຂອງເພດຍັງສືບຕໍ່ຫຼຸດລົງ. ໂດຍລວມ 17% ຂອງເດັກຍິງໃນອາຍຸເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ເມື່ອທຽບກັບ 11% ຂອງເດັກ ຊາຍໃນອາຍຸເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໂຮງຮຽນ.

ການລ່ວງລະເມີດຕໍ່ກັບເດັກ: ກົດໝາຍຫ້າມການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ເດັກ ແລະ ຜູ້ຖືກກະທຳຜິດຈະເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການ ການສຶກສາຄົນໃໝ່ ແລະ ຖືກມາດຕະການລົງໂທດທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ. (ສຳລັບສະຖິຕິກ່ຽວກັບ ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ເດັກ, ເບິ່ງເວັບໄຊທ໌ UNICEF.)

ການແຕ່ງງານກ່ອນໄວ ແລະ ການບັງຄັບໃຫ້ແຕ່ງງານ: ອາຍຸຕໍ່າສຸດໃນການແຕ່ງງານສຳລັບຊາຍ ແລະ ຍິງແມ່ນ 18 ປີ, ແຕ່ ກົດໝາຍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ການແຕ່ງງານມີອາຍຸ 15 ປີທີ່ມີພໍ່ແມ່ການຍິນຍອມເຫັນດີ. ປະມານ 35% ຂອງເດັກຍິງໄດ້ ແຕ່ງງານກ່ອນທີ່ພວກເຂົາມາຮອດ 18 ປີ, ແລະ 9% ໄດ້ແຕ່ງງານກ່ອນທີ່ພວກເຂົາມີອາຍຸ 15 ປີ, ເຊິ່ງແມ່ນການປະຕິບັດ ໂດຍສະເພາະລະຫວ່າງກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ແລະ ຊົນເຜົ່າທີ່ທຸກຍາກ.

ການລະເມີດທາງເພດຂອງເດັກ: ອາຍຸຂອງການຮ່ວມເພດທີ່ສະມັກໃຈແມ່ນ 15 ປີ. ກົດໝາຍບໍ່ລົງໂທດສຳລັບການຄ້າ ປະເວນິເດັກ, ແຕ່ການລົງໂທດສຳລັບການຮ່ວມເພດກັບເດັກນ້ອຍ (ຖືກກຳນົດວ່າອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 15 ປີ) ແມ່ນໂທດຈຳຄຸກ 1 ຫາ 5 ປີ ແລະ ຖືກປັບໃໝ 500,000 ຫາສາມລ້ານກີບ (62 ໂດລາເຖິງ 370 ໂດລາ). ກົດໝາຍບໍ່ລວມເອົາການ ຂົ່ມຂຶນຕາມກົດໝາຍເປັນອາຊະຍາກຳ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກການຮ່ວມເພດກັບເດັກນ້ອຍ ຫຼືການຂົ່ມຂຶນຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ປະຕິບັດກັບຮູບພາບລາມິກອານາຈານ ຂອງເດັກນ້ອຍແຕກຕ່າງຈາກຮູບພາບລາມິກໂດຍທົ່ວໄປເຊິ່ງການ ລົງໂທດແມ່ນສາມເດືອນຫາໜຶ່ງປີໃນຄຸກ ແລະ ມີການປັບໃໝ 50,000 ຫາ 200,000 ກີບ (6 \$ ຫາ 24 ໂດລາ).

ປະເທດລາວແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກ. ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຕ້ອງການການຄ້າທາງເພດ ໂດຍຜ່ານການຈັບກຸ້ມເປັນໄລຍະ ແລະ ຈັດກອງປະຊຸມຝຶກອົບຮົມ. ລັດຖະບານ ແລະ ອົງການ NGO ບໍ່ໄດ້ຈັດສຳມະນາ ເພື່ອຝຶກອົບຮົມພະນັກງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ໂຮງແຮມສາກົນຂະໜາດໃຫຍ່ຢູ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ແລະ ຫຼວງພະບາງສະແດງປ້າຍໂຄສະນາກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວ ທາງເພດເດັກ.

ການລ່ວງລະເມີດເດັກນ້ອຍໃນປະເທດ: ປະເທດບໍ່ແມ່ນພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາເມືອງເຮັກ ປີ 1980 ວ່າດ້ວຍລັກສະນະ ພົນລະເຮືອນຂອງການລັກພາຕົວຂອງເດັກນ້ອຍ. ເບິ່ງ *ບົດລາຍງານປະຈຳປີຂອງກົມການຕ່າງປະເທດກ່ຽວກັບການລັກ*

ພາຕົວເດັກນ້ອຍຂອງສາກົນໄດ້ທີ່:

travel.state.gov/content/childabduction/en/legal/compliance.html.

ການຕໍ່ຕ້ານເຊື້ອຊາດຍົວ

ບໍ່ມີຊາວຍົວຜູ້ທີ່ຢູ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດ ແລະ ບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບການກະທຳຕໍ່ຕ້ານຊາວຍົວ.

ການຄ້າມະນຸດ

ເບິ່ງບົດລາຍງານການຄ້າມະນຸດຂອງລັດຖະຊຽງການຕ່າງປະເທດ www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/.

ຄົນພິການ

ເຖິງວ່າການປົກປ້ອງດ້ວຍລັດຖະທຳມະນູນຕ້ານການເລືອກປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໂດຍສະເພາະກັບຄົນພິການ, ກົດລະບຽບທີ່ປະກາດໂດຍກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ແລະ ຄະນະກຳມະການແຫ່ງຊາດລາວ ເພື່ອຄົ້ນພິການທົ່ວໄປພະຍາຍາມ ປ້ອງກັນບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຕໍ່ກັບການຈຳແນກ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ມັກຈະບັງຄັບໃຊ້ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້. ມີຂໍ້ມູນໜ້ອຍກ່ຽວກັບການຈຳແນກໃນບ່ອນເຮັດວຽກ, ເຖິງແມ່ນວ່າບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມພິການໄດ້ລາຍງານວ່າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກບາງຄັ້ງໃນການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການພື້ນຖານ ແລະ ໄດ້ຮັບການຈ້າງງານ.

ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຫຼັກໃນການປົກປ້ອງສິດທິຂອງຄົນພິການ. ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ຍັງມີສ່ວນຮ່ວມໃນການແກ້ໄຂຄວາມຕ້ອງການດ້ານສຸຂະພາບຂອງຄົນພິການ ແລະ ສືບຕໍ່ປະສານງານກັບອົງການ NGO ຕ່າງປະເທດ.

ອີງຕາມກະຊວງໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ, ກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງທີ່ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ປີ 2009 ໃຫ້ສະໜອງຄວາມສະດວກໃນການເຂົ້າເຖິງສຳລັບຄົນພິການ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນອາຄານ, ເສັ້ນທາງ ແລະ ສະຖານທີ່ສາທາລະນະ. ກົດໝາຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການເຂົ້າເຖິງອາຄານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກ່ອນການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ຫຼື ການບໍລິການຂອງລັດຖະບານສຳລັບຄົນພິການ, ແຕ່ວ່າລະບຽບການຂອງກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການກໍ່ສ້າງຂົວ-ທາງເພີ່ມເຕີມ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄວາມຄືບໜ້າຈຳນວນໜຶ່ງກ່ຽວກັບການສະໜອງຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຂົ້າເຖິງ, ການຂາດຊັບພະຍາກອນໄດ້ຖ່ວງດຶງການປະຕິບັດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດຂອງຕົນ ເພື່ອປົກປ້ອງສິດຂອງເດັກພິການ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາສຶກສາພ້ອມກັບເດັກນ້ອຍໃນໂຮງຮຽນທົ່ວປະເທດ. ສະມາຄົມຄົນພິການຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຄົນພິການລາວກ່າວວ່າໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ, ນັກຮຽນພິການບໍ່ມີການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ແຍກສະເພາະສຳລັບພວກເຂົາ.

ຊົນຊາດສ່ວນໃຫຍ່/ການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ/ຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ

ກົດໝາຍໃຫ້ສິດທິເທົ່າທຽມກັນສຳລັບສະມາຊິກທັງໝົດຂອງຊົນຊາດ, ເຊື້ອຊາດ ແລະ ຊົນເຜົ່າທີ່ມີການຈຳແນກຕໍ່ພວກເຂົາ, ລວມທັງການຈ້າງງານ ແລະ ອາຊີບ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຈຳແນກໃນສັງຄົມບາງຢ່າງຍັງຄົງຢູ່. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ນັກວິເຄາະຈຳນວນໜຶ່ງຍັງສືບຕໍ່ຕຳນິໂຄງການຍົກຍ້າຍຈັດສັນຂອງລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບ ການຍຸດຕິການຜະລິດກະສິກຳແບບຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ການຜະລິດຝິ່ນທີ່ມີຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ຊົນເຜົ່າສ່ວນຫນ້ອຍ, ໂດຍສະເພາະຢູ່ພາກເໜືອ.

ບາງກຸ່ມຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍທີ່ບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຍົກຍ້າຍຈັດສັນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທາງໄກສອກຫຼີກ, ພວກເຂົາມີສຽງໜ້ອຍໃນການຕັດສິນໃຈຂອງລັດທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ທີ່ດິນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ການຈັດສັນ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຈາກເຂດພື້ນທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນບາງເຂດຊົນນະບົດທີ່ມີຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍອາໄສຢູ່, ການ ຂາດການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ວຽກເຮັດງານ ທຳທີ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານຕົວເມືອງ ແລະ ການ ຕັດໄມ້ຜິດກົດໝາຍ ຫຼາຍສົມຄວນ.

ໃນ 49 ກຸ່ມຊົນເຜົ່າທີ່ເປັນທາງການໃນປະເທດ, ຊາວມົ້ງແມ່ນໜຶ່ງໃນກຸ່ມທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດ. ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ມົ້ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຕຳແໜ່ງອະວຸໂສໃນລັດຖະບານ ແລະ LPRP, ລວມທັງສະມາຊິກກົມການເມືອງໜຶ່ງຄົນ ແລະ ສະມາຊິກກຳມະການສູນກາງຂອງ LPRP ຫຼາຍທ່ານ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບາງຊົນເຜົ່າມົ້ງຍັງຄົງຮັກສາຄວາມເຊື່ອທາງ ດ້ານການເມືອງ ແລະ ແຍກຕ່າງຫາກ, ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ, ກະແຈກກະຈາຍຂອງພວກກະບົດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງ ພວກເຂົາຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ. ລັດຖະບານຍັງສືບຕໍ່ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນເພື່ອຕ້ານກັບພວກເຂົາຢ່າງເຂັ້ມ ງວດ, ໃນຂະນະທີ່ສືບຕໍ່ສະໜອງການອະໄພຍະໂທດມາໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຍອມຈຳນົນ. ຄົນທີ່ກະບົດທີ່ໄດ້ຮັບອະໄພຍະໂທດ ສືບຕໍ່ເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງການສົງໄສ ແລະ ການກວດສອບຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງລັດຖະບານຍັງສົງໄສກ່ຽວ ກັບຈຸດປະສົງທາງດ້ານການເມືອງຂອງຊາວມົ້ງບາງຄົນ.

ການກະທຳຄວາມຮຸນແຮງ, ການຈຳແນກ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດອື່ນໆແນວທາງເພດ ແລະ ລັກສະນະຂອງເພດ

ກົດໝາຍບໍ່ທຳມະການຈຳແນກໂດຍອີງໃສ່ແນວທາງເພດ ຫຼື ລັກສະນະຂອງເພດ. ບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບການຈຳແນກ ແຕ່ ນັກສັງເກດການເຊື່ອວ່າປົມດ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບຜົນກະທົບບາງຢ່າງໄດ້ເຮັດໃຫ້ບາງຄົນບໍ່ຍອມ ລາຍງານເຫດການຂົ່ມເຫັງ.

ບໍ່ມີກົດໝາຍສຳລັບກົດຈະກຳການຮ່ວມເພດທີ່ມີການຈັດຕັ້ງຂອງການຮ່ວມເພດຂອງຍິງກັບຍິງ, ຊາຍກັບຊາຍ, ການ ແປງເພດ ແລະ ການຮ່ວມເພດພາຍໃນ (LGBTI), ແຕ່ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນກົດຈະກຳດັ່ງກ່າວໂດຍບໍ່ ຍອມຮັບການອະນຸມັດໃຫ້ອົງການຕ່າງໆທີ່ຕ້ອງການກົດຈະກຳການເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ໃຫ້ມະຫາຊົນ.

ໃນສັງຄົມຊົນນະບົດ, ບາງການຈຳແນກສັງຄົມໃນການຈ້າງງານ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສຍັງຄົງຢູ່ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ຂອງລັດຖະບານໃນການແກ້ໄຂ. ນັກເຄື່ອນໄຫວໃນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ບຸກຄົນ LGBTI ທີ່ເປີດເຜີຍສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ ໄດ້ພະຍາຍາມສະໜັກວຽກກັບລັດຖະບານ ຫຼືພາກເອກກະຊົນສູງ ເນື່ອງຈາກມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ວ່າ ນາຍຈ້າງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ ຈະຈ້າງພວກເຂົາ. ບົດລາຍງານໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ຍິງມັກຍິງຖືກລັງກຽດ ແລະ ເລືອກປະຕິບັດຈາກສັງຄົມຫຼາຍກ່ວາຜູ້ ຊາຍມັກຊາຍ, ໃນຂະນະທີ່ປະຊາກອນແປງເພດມີຄວາມກັງວົນຕໍ່ການລັງກຽດ ແລະ ເລືອກປະຕິບັດຈາກສັງຄົມໃນ ອັດຕາທີ່ສູງ.

HIV ແລະ AIDS ປົມດ້ອຍໃນສັງຄົມ

ການຄົ້ນຄ້ວາທີ່ດຳເນີນໃນປີ 2012 ພົບວ່າຜູ້ທີ່ຕິດເຊື້ອ HIV/AIDS ໄດ້ປະເຊີນກັບປົມດ້ອຍທາງສັງຄົມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງບາງຄົນກໍໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທາງການເມືອງ ແລະ ທາງການ, ການສູນເສຍວຽກ ແລະ ການສູນເສຍລາຍໄດ້. ກະຊວງ ສາທາລະນະສຸກສືບຕໍ່ສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ທີ່ມີເຊື້ອ HIV/AIDS ໂດຍຜ່ານການໂຄສະນາ ປະຊາທິປະໄຕ. ລັດຖະບານໄດ້ປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃນການປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດ ແລະ ແຜນປະຕິບັດການ

ປ້ອງກັນພະຍາດ HIV/AIDS. ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານຂຶ້ນສູງກ່າວວ່າ ສັງຄົມກຳລັງຫຼຸດຜ່ອນ ການລ້ຽງກຽດທີ່ມີຕໍ່ກັບບັນດາສະມາຊິກບາງຄົນຂອງ LGBTI; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂໂດຍກົງ ຫຼື ສະໜັບສະໜູນບັນຫາການແປງເພດ.

ພາກທີ 7 ສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ

ກ. ສິດເສລີພາບຂອງສະມາຄົມ ແລະ ສິດເສລີພາບໃນການຕໍ່ລອງຮ່ວມກັນ

ກົດໝາຍໃຫ້ສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານເພື່ອສ້າງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມອົງການແຮງງານ. ກົດໝາຍກຳນົດການເຈລະຈາການລວບລວມ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກຳນົດເງື່ອນໄຂ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກວດສອບຂໍ້ຕົກລົງການຈຳແນກທັງໝົດໂດຍອົງການບໍລິຫານແຮງງານ (LAA). ກົດໝາຍໃຫ້ສິດໃນການປະທ້ວງ, ຕາມຄວາມຈຳກັດທີ່ແນ່ນອນ. ກົດໝາຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຕໍາຫຼວດ, ລັດຖະກອນ, ຕ່າງປະເທດ ແລະ ສະມາຊິກຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມສະຫະພັນ. ຂໍ້ຫ້າມທົ່ວໄປຕໍ່ຕ້ານການເລືອກປະຕິບັດຕໍ່ພະນັກງານ ສຳລັບເຫດຜົນທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະຕິບັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີການລະເມີດຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ການຈຳແນກຕ້ານການລ່ວງລະເມີດ. ບໍ່ມີຂໍ້ກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນສຳລັບການຄົ້ນວຽກໃຫ້ກັບແຮງງານທີ່ຖືກໄລ່ອອກຈາກການເຮັດກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຫະພັນແຮງງານ.

ກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພະນັກງານ 10 ຄົນຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ເລືອກເອົາຜູ້ຕາງໜ້າຜູ້ອອກແຮງງານໜຶ່ງຫຼືຫຼາຍຄົນ. ໃນກໍລະນີທີ່ສະຫະພັນກຳມະບານ, ຫົວໜ້າສະຫະພັນແມ່ນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພະນັກງານ. ຜູ້ຕາງໜ້າ ແລະ ຫົວໜ້າສະຫະພັນກຳມະບານສາມາດສົນທະນາຮ່ວມກັບນາຍຈ້າງກ່ຽວກັບບັນຫາລວມທັງເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກຫຼືການຈ້າງງານ, ຄ່າຈ້າງ, ສະຫວັດດິການ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອື່ນໆ.

ບໍ່ມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນສະເພາະໃນດ້ານການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍແຮງງານກ່ຽວກັບສິດເສລີພາບໃນການສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມ. ການລົງໂທດຕາມກົດໝາຍສຳລັບການລະເມີດສິດເສລີພາບໃນການເປັນສະມາຊິກຂອງແຮງງານລວມມີການປັບໄໝ, ການຖືກຄຸມຂັງ, ແລະ/ຫຼື ການຍົກເລີກໃບອະນຸຍາດທຸລະກິດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາທີ່ພຽງພໍເພື່ອປ້ອງກັນການລະເມີດ.

ອົງການແຮງງານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນບໍ່ແມ່ນອົງການເອກະລາດ ຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ພັກການເມືອງຂອງຕົນ ແລະ ດຳເນີນການພາຍໃນຂອບຂອງສະຫະພັນກຳມະບານລາວ (LFTU) ເຊິ່ງເປັນອົງການໜຶ່ງຂອງ LPRP. ລັດຖະບານລາຍງານວ່າກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມເປັນພັນທະມິດ ລະຫວ່າງສະຫະພັນເອກະລາດຂອງສາຂາຂອງບໍລິສັດ ແຕ່ໄດ້ລະບຸວ່າກົດໝາຍບໍ່ອະນຸຍາດຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພັນທະມິດໃນຂັ້ນອຸດສາຫະກຳ, ຂັ້ນແຂວງ, ຫຼື ລະດັບຊາດ. ມີການລາຍງານວ່າມີສະຫະພັນທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ LFTU ຢູ່ໃນອຸດສາຫະກຳ ລວມທັງອຸດສາຫະກຳຕັດຫຍິບ, ການຜະລິດແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການປຸງແຕ່ງກະສິກຳ.

ຂໍ້ຂັດແຍ່ງດ້ານແຮງງານແມ່ນບໍ່ ເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆປານໃດ ແລະ ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດິການສັງຄົມ ໂດຍທົ່ວໄປ ບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ພາກແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງໃນກົດໝາຍແຮງງານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນກ່ຽວກັບການລົງທຶນກັບບໍລິສັດຮ່ວມທຶນໃນພາກເອກະຊົນ. ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພະນັກງານ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານພິເສດໄດ້ພະຍາຍາມແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ເຊິ່ງຄ້າຍຄືກັນ, ຕາມບາງບົດລາຍງານ, ລະຫວ່າງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງ LWU ແລະ ຜູ້ນຳຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ມີຂໍ້ມູນໜ້ອຍກ່ຽວກັບ

ປະສິດທິຜົນຂອງຜູ້ຕາງໜ້າພະນັກງານ, ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼັກການອະທິບາຍແນະນຳວ່າ ບາງຄົນໄດ້ເຈລະຈາສຳເລັດຜົນສຳລັບການຂໍຄ່າແຮງງານທີ່ສູງຂຶ້ນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ດີກວ່າ.

ກົດໝາຍອະນຸຍາດການລົງໂທດຈຳຄຸກສຳລັບຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການປະທ້ວງ, ການເດີນຂະບວນ ແລະ ກິດຈະກຳອື່ນໆທີ່ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດ "ຄວາມວຸ້ນວາຍຫຼືຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງທາງດ້ານສັງຄົມ". ຂໍ້ຫ້າມທົ່ວໄປຕໍ່ກັບກິດຈະກຳສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ ຫຼື ການເດີນຂະບວນທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ການຂາດຄວາມລັງເຄີຍກັບບັນດາຂໍ້ກຳນົດກົດໝາຍແຮງງານທີ່ຖືກຕັດແກ້ ແລະ ການບໍ່ມັກປະເຊີນໜ້າຢ່າງເປີດເຜີຍສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ແຮງງານບໍ່ໃຊ້ສິດຂອງຕົນໃນການເດີນຂະບວນປະທ້ວງ.

ຂ. ການຫ້າມບັງຄັບແຮງງານ ຫຼື ການບີບບັງຄັບ

ກົດໝາຍຫ້າມທຸກຮູບແບບການບັງຄັບໃຊ້ແຮງງານ. ກົດໝາຍຫ້າມໃຫ້ນາຍຈ້າງພາກເອກະຊົນໃຊ້ແຮງງານທີ່ຖືກບັງຄັບ ແລະ ການລົງໂທດສຳລັບແຮງງານທີ່ຖືກບັງຄັບໃຊ້ອາດຈະລວມມີການປັບໄໝ, ການຍົກເວັ້ນຈາກການເຮັດວຽກ, ການຍົກເລີກໃບອະນຸຍາດດຳເນີນທຸລະກິດ ແລະ ການດຳເນີນຄະດີ. ອາດຈະມີການລົງໂທດທາງແພ່ງ ຫຼື ທາງອາຍາສຳລັບການລະເມີດແຮງງານທີ່ຖືກບັງຄັບ. ການລົງໂທດຕໍ່ການຄ້າມະນຸດ, ເຊິ່ງລວມມີແຮງງານທີ່ຖືກບັງຄັບ, ປະກອບດ້ວຍການຈຳຄຸກ, ຄ່າປັບໄໝ ແລະ ການຍຶດຊັບສິນ. ການລົງໂທດດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຄວາມເຂັ້ມງວດພຽງພໍເພື່ອປ້ອງກັນການລະເມີດ. ເນື່ອງຈາກຈຳນວນຜູ້ກວດກາ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ຈຳກັດ, ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

ອີງຕາມບົດລາຍງານໂດຍຫຍໍ້ວ່າດ້ວຍການສ້າງເຂດປູກຝັງຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ມີການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວກະສິກອນໃນທ້ອງຖິ່ນຍ້າຍຖິ່ນຖານ, ເພີ່ມຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຄ້າມະນຸດ. ບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມປະເພນີຂອງການເຮັດກະສິກຳແບບພໍ່ຢູ່ພໍ່ກິນ, ຊາວກະສິກອນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຊອກຫາວຽກເຮັດງານທຳ ເປັນແຮງງານແບບມື້ຕໍ່ມື້ໄປໂດຍຜ່ານນາຍໜ້າທ້ອງຖິ່ນ.

ເບິ່ງບົດລາຍງານການຄ້າມະນຸດຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດທີ່ www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/.

ຄ. ການຫ້າມແຮງງານເດັກ ແລະ ອາຍຸຕຳສຸດສຳລັບການຈ້າງງານ

ກົດໝາຍກຳນົດແຮງງານອາຍຸ 14 ປີເປັນອາຍຸຢ່າງຕຳສຸດສຳລັບການຈ້າງງານ. ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍອາຍຸ 14 ຫາ 18 ປີເຮັດວຽກສູງສຸດ 8 ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມື້ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂວຽກດັ່ງກ່າວບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ ຫຼື ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນາຍຈ້າງອາດຈະຈ້າງເດັກນ້ອຍຈາກອາຍຸ 12 ຫາ 14 ປີ ເພື່ອເຮັດວຽກງານເບົາ. ກົດໝາຍບັງຄັບໃຊ້ກັບ ວຽກຢູ່ໃນສາຍພົວພັນແຮງງານຢ່າງເປັນທາງການເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນການເຮັດວຽກຕົນເອງ ຫຼື ເຮັດວຽກບໍ່ເປັນທາງການ. ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ (60 ເປີເຊັນ) ແມ່ນເດັກຍິງໃນລະຫວ່າງ 12 ແລະ 18 ປີ ແລະ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍສ່ວນໃຫຍ່ (35 ເປີເຊັນ) ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນການຄ້າປະເວນີແບບບັງຄັບ.

ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດິການສັງຄົມ ຮັບຜິດຊອບບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍແຮງງານ ເດັກ, ລວມທັງໃນເສດຖະກິດແບບບໍ່ເປັນທາງການແຕ່ວ່າການບັງຄັບໃຊ້ແມ່ນບໍ່ມີປະສິດທິຜົນຍ້ອນວ່າບໍ່ມີຜູ້ກວດກາ. ກົດໝາຍກຳນົດການລົງໂທດຂອງການຈຳຄຸກ ແລະ ການປັບ ໄໝ, ເຊິ່ງບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະປ້ອງກັນການລະເມີດ. ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດິການສັງຄົມໄດ້ດຳເນີນການໂຄສະນາປະຊາຊົນ, ຈັດກອງປະຊຸມກັບ

ບົດລາຍງານການປະຕິບັດສິດທິມະນຸດ ປີ 2017

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ

ຄະນະກຳມະການແຫ່ງຊາດ ເພື່ອແມ່ແລະເດັກໃນບັນດາແຂວງພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້ ແລະ ເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ແຮງງານເດັກເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນ ໃນການປະຕິບັດແຜນງານປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດເພື່ອລົບ ລ້າງຮູບແບບແຮງງານເດັກທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ.

ອີງຕາມບົດລາຍງານການສຳຫຼວດແຮງງານເດັກຂອງລັດຖະບານທີ່ເຜີຍແຜ່ໃນປີ 2013 ແລະ ອີງຕາມຂໍ້ມູນ 2010, ປະມານ 90% ຂອງແຮງງານເດັກເກີດຂຶ້ນໃນຂະແໜງການກະສິກຳ, ການປະມົງຫຼືປ່າໄມ້ ແລະ ຫຼາຍກວ່າສອງສ່ວນ ສາມຂອງແຮງງານເດັກໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ມີຄວາມອັນຕະລາຍຕາມການກຳນົດດ້ວຍມາດຕະຖານສາກົນ. ເດັກນ້ອຍຈຳ ນວນຫຼາຍໄດ້ຊ່ວຍວຽກ ໃນຮ້ານຄ້າ ແລະ ທຸລະກິດຄອບຄົວອື່ນໆ, ແຕ່ແຮງງານເດັກແມ່ນຫາຍາກໃນບໍລິສັດອຸດສາຫະ ກຳ (ເຊັ່ນ: ການຜະລິດ). ມີບົດລາຍງານສ່ວຍໃຊ້ການຄ້າປະເວນີຂອງເດັກນ້ອຍ (ເບິ່ງພາກ 6, ເດັກນ້ອຍ).

ງ. ການເລືອກປະຕິບັດກ່ຽວກັບການຈ້າງງານ ແລະ ການປະກອບອາຊີບ

ກົດໝາຍຫ້າມການເລືອກປະຕິບັດທາງກົງຫຼືທາງອ້ອມ ໂດຍນາຍຈ້າງຕໍ່ກັບພະນັກງານໃນການໃຊ້ແຮງງານ ແລະ ຫ້າມ ການປະຕິບັດທັງໝົດຂອງນາຍຈ້າງທີ່ຂັດຂວາງ, ເລືອກປະຕິບັດ, ຫຼື ຈຳກັດໂອກາດການເລື່ອນຊັ້ນ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈ ຂອງພະນັກງານ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ຫ້າມຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບການຈ້າງແຮງງານໂດຍອີງໃສ່ເຊື້ອຊາດ, ຄວາມພິການ, ພາສາ, ແນວທາງເພດ, ລັກສະນະຂອງເພດ, ຄວາມຄິດເຫັນທາງດ້ານການເມືອງ, ຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊາດ ຫຼື ພົນລະເມືອງ, ການກຳເນີດທາງສັງຄົມ, ອາຍຸ, ພາສາ, ສະຖານະພາບເຊື້ອ HIV, ຫຼືພະຍາດຕິດຕໍ່ອື່ນໆ.

ກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງຄ່າຈ້າງເທົ່າທຽມກັນສຳລັບການເຮັດວຽກເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ຫ້າມການເລືອກປະຕິບັດໃນການຈ້າງ ງານໂດຍອີງໃສ່ສະຖານະການສົມລົດຂອງຍິງສາວ ຫຼືການຖືພາ ແລະ ການປົກປ້ອງຕໍ່ຕ້ານການປະຕິເສດໃນເຫດຜົນເຫຼົ່າ ນີ້. ແມ່ຍິງມີຄວາມຫ້າຫາຍໃນການເຂົ້າເຖິງການຈ້າງງານແບບເທົ່າທຽມກັນ.

ຈ. ເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກທີ່ຖືກຕ້ອງ

ໃນລະຫວ່າງປີທີ່ລັດຖະບານກຳນົດຄ່າຈ້າງຂຶ້ນຕໍ່ເດືອນ ສຳລັບພະນັກງານພາກເອກະຊົນທັງໝົດທີ່ 900,000 ກີບ (110 ໂດລາຕໍ່ເດືອນ). ຄ່າແຮງງານຕໍ່າສຸດທີ່ສຳລັບພະນັກງານລັດຖະກອນ ແລະ ພະນັກງານວິສາຫະກິດລັດແມ່ນ 1,4 ລ້ານກີບ (170 ໂດລາ) ຕໍ່ເດືອນ. ລັດຖະບານຄາດວ່າດັດສະນີຄວາມທຸກຍາກຂອງປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ສະເລ່ຍປະມານ 10,000 ກີບ (1,25 ໂດລາ) ຕໍ່ຄົນຕໍ່ມື້.

ກົດໝາຍໃຫ້ເວລາສຳລັບການເຮັດວຽກເປັນເວລາ 48 ຊົ່ວໂມງ (36 ຊົ່ວໂມງສຳລັບການຈ້າງງານໃນກິດຈະກຳ ອັນຕະລາຍ). ເວລາຊົ່ວໂມງອາດຈະບໍ່ເກີນ 45 ຊົ່ວໂມງຕໍ່ເດືອນ ແລະ ແຕ່ລະຊ່ວງເວລາຂອງການເຮັດວຽກລ່ວງເວລາ ອາດບໍ່ເກີນສາມຊົ່ວໂມງ. ນາຍຈ້າງສາມາດນຳໃຊ້ກັບລັດຖະບານສຳລັບຂໍ້ຍົກເວັ້ນທີ່ກົດໝາຍກຳນົດໃຫ້ພະນັກງານ ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງເຂົາເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ.

ກົດໝາຍສະໜອງເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກທີ່ປອດໄພ ແລະ ຄ່າຊົດເຊີຍທີ່ສູງຂຶ້ນສຳລັບວຽກງານອັນຕະລາຍ, ແຕ່ວ່າມັນບໍ່ ປົກປ້ອງສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ ໃນການລົບລ້າງຕົນເອງຈາກສະຖານະການອັນຕະລາຍ. ໃນກໍລະນີຂອງການ ບາດເຈັບຫຼືການເສຍຊີວິດໃນວຽກງານ, ນາຍຈ້າງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຊົດເຊີຍແຮງງານ ຫຼືຄອບຄົວຂອງຄົນ ງານ. ກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນາຍຈ້າງລາຍງານເຫດການອຸບັດຕິເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການບາດເຈັບຮ້າຍແຮງຫຼືເສຍຊີວິດ

ຂອງພະນັກງານ, ຫຼືຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພະນັກງານໃຊ້ເວລາຕໍ່ສຸດ 4 ວັນລັດຖະການກັບ LAA. ກົດໝາຍຍັງມອບຄວາມ ຮັບຜິດຊອບນາຍຈ້າງຢ່າງກວ້າງຂວາງສໍາລັບພະນັກງານທີ່ໄດ້ກາຍເປັນຄົນພິການໃນຂະນະທີ່ຢູ່ບ່ອນເຮັດວຽກ.

ກົດໝາຍຍັງຫ້າມການເຮັດວຽກຂອງແມ່ຍິງຖືພາ ແລະ ແມ່ຍິງທີ່ເຂົ້າເຮັດວຽກໃໝ່ທີ່ຖືວ່າເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບ ຈະເລີນພັນຂອງແມ່ຍິງ. ກົດໝາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຍົກຍ້າຍແມ່ຍິງ ທີ່ເຮັດວຽກໃນວຽກດັ່ງກ່າວໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ມີ ຄວາມຕ້ອງການໜ້ອຍລົງ ແລະ ພວກເຂົາມີສິດໃນການຮັກສາເງິນເດືອນຫຼືຄ່າຈ້າງດຽວກັນ.

ກົມຄຸ້ມຄອງແຮງງານພາຍໃນກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ແມ່ນຮັບຜິດຊອບໃນການກວດກາໃນບ່ອນ ເຮັດວຽກ. ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍຢ່າງສະເໝີພາບ. ມີຈໍານວນຜູ້ກວດກາບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາສາມາດກວດສອບ ໃນອີງກອນພາຍໃຕ້ການກວດສອບຂອງພວກເຂົາມີຈໍານວນຈໍາກັດ. ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນໃຫ້ໃນເວລາດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ຈ່າຍເງິນເດືອນເຖິງສາມເດືອນ. ພະນັກງານບາງຄົນ, ໂດຍ ສະເພາະໃນສະຖານທີ່ກໍ່ສ້າງ, ໄດ້ຮັບໜ້ອຍກ່ວາຄ່າຈ້າງຂັ້ນຕໍ່າ. ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຄ່າຈ້າງ ຫຼື ຄ່າຈ້າງແຮງງານບໍ່ໄດ້ຖືກ ປະຕິບັດຢ່າງມີປະສິດຕິຜົນ. ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ກໍານົດການລົງໂທດຕໍ່ການບໍ່ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກໍານົດກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພ ແລະ ສຸຂະພາບໃນການເຮັດວຽກ, ແຕ່ພວກເຂົາອາດຈະປະກອບມີການເຕືອນໄພ, ຄ່າປັບໄໝ, "ການສຶກສາຄົນໃໝ່" ຫຼື ການຍົກເລີກໃບອະນຸຍາດທາງທຸລະກິດ.

ມີຈໍານວນແຮງງານເຄື່ອນຍ້າຍທີ່ບໍ່ມີເອກກະສານຈໍານວນໜຶ່ງຢູ່ໃນປະເທດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຈາກ ສສ ຫວຽດນາມ ແລະ ສປ ຈີນ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການສວຍໃຊ້ໂດຍນາຍຈ້າງ. ຜູ້ເຂົ້າເມືອງຜິດກົດໝາຍສ່ວນໃຫຍ່ເຮັດວຽກໃນການ ກໍ່ສ້າງ, ການປູກໄມ້, ການຕັດໄມ້, ຄາສິໂນ ແລະ ອຸດສາຫະກໍາການບໍລິການແບບບໍ່ເປັນທາງການ, ຂະແໜງການທີ່ມີ ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ແລະ ຄວາມປອດໄພດ້ານການເຮັດວຽກ ແລະ ສຸຂະພາບທີ່ມີຫຼາຍຂຶ້ນ. ອີງການແຮງງານສາກົນ ຕ່າງປະເທດລາຍງານວ່າພະນັກງານທີ່ເຮັດວຽກໃນໂຮງງານຕັດຫຍິບມີຄວາມຈໍາກັດ ກ່ຽວກັບສິດ ແລະ ພັນທະຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ວ່າເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກໃນຂະແໜງການນີ້ມັກຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ໃຊ້ເວລາດົນ ແລະ ຈໍາເປັນຕ້ອງ ເຮັດວຽກຊົ່ວຄາວ.